

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picloarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul VI.

București.

No. 1 și 2.

COMUNICĂRI.

Avându-se în vedere deciziunile luate în Comitetul Uniunii A. Z. Ș. din România se aduce la cunoștința Conferințelor și Comunităților noastre următoarele hotărâri, spre a fi cu îngrijire aplicate:

Misiunea internă.

1. Toți membrii Comunității sunt considerați ca o organizație misionară în Comunitate.

2. Comitetul comunității să fie și comitetul misionar, presbiterul fiind deci și dirigintele lucrării misionare.

3. Dirigintele lucrării misionare (în caz că este altul afară de presbiter) precum și administratorul misionar și dirigintele Cercului Tinerimei vor face parte din comitet când se discută chestiuni privitoare la lucrarea misionară.

4. Se recomandă adoptarea sistemului de raportare săptămânală. Foile de rapoarte individuale se vor procura prin Comunitate; ele se vor predă membrilor și se vor primi dela membri săptămânal de secretarul misionar al comunității prin instructorii claselor Școalei de Sabat.

5. Secretarul misionar al comunității raportează trimestrial secretarului pentru Misiunea Internă din Conferință.

6. Ședința pentru Misiunea Internă se va ține în primul Sabat din lună, după Școala de Sabat.

7. Se sfătuește formarea grupelor de lecturi biblice și corespondență misionară.

8. Se vor ruga Conferințele să hotărască anume lucrători cari să țină cursuri de „Lecturi biblice“ cu membrii găsiți destoinici.

9. Se va ruga Direcțiunea Școlii să țină anual un curs de Misiune Internă, cu elevii.

10. Secretarii de departamente vor întrebuișa tot timpul lor în activitatea edificatoare pentru lucrarea de câștigare și păstrare a sufletelor.

11. Secretarii de departamente lucrând sub conducerea Președintelui și Comitetului respectiv, vor lucra planurile lor de activitate în armonie cu aceștia.

12. Se va da o deosebită atenție adunărilor de sfârșit de săptămână, cari vor avea atât caracterul teoretic cât și cel practic de activitate misionară.

13. Se recomandă răspândirea într'un număr cât mai mare al „Revistei speciale de toamnă“, și organizarea „Producțiunilor de toamnă“, precum și găsirea de noi metode pentru creșterea efectului campaniei de toamnă, în mijloace și sufile.

14. Se va desființa din Registrul Conferințelor rubrica „Răspândiți“, membrii răspândiți urmând a face

parte din comunitatea cea mai apropiată, de locul unde se află.

Scoala de Sabat.

15. Se recomandă ca vizitatorii permanenți din adunările noastre, cari doresc a lua parte la studiile din Școala de Sabat să fie înscrși ca membri în Școala de Sabat.

16. Se vor considera ca vizitatori orice persoane streine de acea școală cari frecventează Școala dar nu sunt înscrși în registrul Școlii de Sabat pe care o vizitează.

17. Se va da mai mare atenție Școlilor de Sabat în familie pentru a cuprinde astfel în cadrul Școlii de Sabat și pe acei membri ai Comunității cari din diferite motive binecuvântate nu pot lua parte la adunările Școlii de Sabat obișnuite.

18. Se vor căuta și recomanda persoane dotate cu calități cari să ia parte la cursul pentru Instructori

la clasele de copii, care se va ține la o dată ce se va face cunoscut ulterior.

Misionarii Voluntari.

19. Tineretul fiind tezaurul încredințat Comunității, de Dumnezeu, se vor face mai multe eforturi pentru educarea și creșterea lor în credință ca lucrători pentru Dumnezeu.

20. Se va înființa, în orice comunitate A. Z. Ș. din România, unde s'ar afla o grupă de 5—6 tineri membri ai Comunității, câte un cerc numit: „Cercul Misionarilor Voluntari al Tinerimii A. Z. Ș.“, care ține la inspirarea și selecționarea tineretului spre o viață de creștinism real. În această direcție se va lua înțelegere cu Secretarul respectiv pentru tineret.

21. Se recomandă ca adunările Tineretului să aibă loc în ziua de Sabat.

Comit. Ununii.

Pe urmele lui Iona.

Fratele James Mc. Geachy care fusese mai înainte în Egipt, lucrează acum în Mesopotamia. El scrie:

„Stăruesc în vestirea adevărului și sper să văd rezultatele dorite. Toți creștinii de aci au fost mișcați astfel că despre Sabat se vorbește și prin pieță.

„Odată când predicam despre Daniel 2, și explicam lucrurile pe un tablou, aveam în adunare trei mohamedani. Unul din ei eră imamul moscheei vecine Nebi Șiit. La sfârșit m'a felicitat pentru limba arabă curată pe care o vorbesc. Din tot ce aud și văd, cred că Dumnezeu m'a binecuvântat dându-mi cunoștință bună a limbii acestora grele într'un timp destul de scurt. Acum pot să țin încordată atenția oamenilor câte un ceas

în fiecare săptămână și să le vorbesc în propria lor limbă. Toți frații de aci cresc în cunoștința adevărului. Cu ajutorul Fratelui Bașir am putut da în limba arabă toate prelegerile pentru săptămâna de rugăciuni.

„Am avut și o discuție cu directorul școlii secundare din localitate despre adevărul creștinismului. El nu e fanatic și deaceia cred că ne putem înțelege.

„Plecând să vând cărți am intrat în primărie și am vândut funcționarilor șase exemplare din scrierea „Cuvântul neînșelător“. Un exemplar l-am vândut arhitectului șef, care mi-a dat voie să merg prin toate birourile. Faptul acesta a produs oarecare perturbare între Mahomedani cari vorbiau de îndrăsneala mea să merg în primărie să „predic“.

Primejdiile tineretului.

Mi-au fost arătate primejdiile cari bântuie tineretul. Satan lucrează asupra spiritelor tinerilor și-i face să rățăcească în mersul lor fără experiență. Ei nu cunosc planurile lui și părinții ar trebui să vegheze la această vârstă primejdioasă, și să caute cu răbdare și hărnicie să înfrângă primele atacuri ale dușmanului.

Ei ar trebui să sfătuească pe copiii lor, când pleacă și când vin, când se ridică și când se așează. Acest lucru trebuie făcut cu învățatură lângă învățatură, și povăță lângă povăță; puțin aici și puțin acolo. Lucrarea mamei începe chiar din prima copilărie.

Ea trebuie să stăpânească voința și caracterul copilului și să înfrâneze gusturile lui. Învățați-l să asculte, și pe măsură ce crește nu slăbiți această disciplină. Fiecare mamă ar trebui să-și ia timpul de a-l face să-și dea seama de cele dimprejurul lui, să îndrepteze greșelile lui și să-i arate cu răbdare drumul cel drept. Părinții creștini ar trebui să știe că ei sunt datori să învețe pe copiii lor și să-i pregătească a ajunge copii ai lui Dumnezeu. În orice întâmplare din viața copilului, se resimte influența învățăturilor ce le fuseseră date, și caracterului ce li se formase în vârsta fragedă. Dacă dorința copilului nu este subjugată și dacă el n'a învățat din copilărie să se supună voinței părinților lui, atunci vai, ce datorie mare! Ce luptă grea! Câte piedici de învins pentru a supune la poruncile lui Dumnezeu această voință care nu fusese niciodată supusă! Părinții cari dau uitării această datorie de căpetenie,

păcătuiesc împotriva copiilor lor și împotriva lui Dumnezeu. Când copiii sunt sub o disciplină strictă, vor avea sentimente de nemulțumire, de nerăbdare, se vor simți constrânși, și ar dori ca mai bine să lucreze după cum îi taie capul și să se ducă unde le place lor. Adesea, între vârsta de zece și optsprezece ani, ei gândesc că nu ar fi rău dacă s'ar duce la vreo petrecere sau la alte adunări ale tineretului. Adesea, mulți părinți cu experiență, văd primejdia. Ei cunosc firea deosebită a copiilor lor și înrăurirea pe care aceste lucruri pot să o aibă asupra spiritelor lor, și pentru binele lor, ei nu le dau voie să meargă la aceste petreceri dăunătoare.

Când acești copii se hotărăsc ei înșiși să părăsească plăcerile lumii, preferind a fi ucenici ai lui Hristos, cum se ușurează de o mare greutate inima părinților cari veghează pentru binele copiilor lor! Și totuși chiar atunci, lucrarea părinților nu trebuie să înceteze. Nu trebuie lăsați copiii să-și aleagă ei înșiși drumul în toate privințele.

Ei nu au făcut altceva decât au început lupta contra păcatului, mândriei, patimilor, pizmei, geloziei, urei și tuturor defectelor inimii lor firești. Și părinții au nevoie de a supraveghea, de a sfătui pe copiii lor și de a hotărî pentru ei arătându-le că, dacă nu se supun de plăcere, dacă nu ascultă de bună voie de părinții lor, ei nu pot să asculte de bunăvoie nici de Dumnezeu și că le e cu neputință a fi adevărați creștini.

Părinții ar trebui să încurajeze pe copiii lor să se încreadă în ei,

să le destăinuiească greutățile micilor lor încercări și necazuri zilnice. Dacă ei vor face așa, părinții se vor obișnui să arate simpatie și iubire copiilor lor, și să se roage pentru ei și cu ei, pentru ca Dumnezeu să-i apere și să-i călăuzească. Ar trebui să le amintească fără încetare de Prietenul lor ce nu greșește, și de Sfătuitorul care va simți durere văzând slăbiciunea lor. El fu ispitit în toate lucrurile ca și noi, afară de păcat. Satan îndeamnă pe copii să fie cu ascunzișuri față de părinții lor și să nu le destăinuiească lor totul, și să aleagă ca sfătuitori și confidenți pe tinerii lor tovarăși fără experiență, cari nici nu poate să-i ajute nici să le dea sfaturi bune. Tinerii și tinerele se adună, râd, glumesc, și îndepărtează pe Hristos din inima lor, și pe îngeri de lângă ei, prin glumele lor nebune. O convorbire nefolositoare asupra faptelor și mișcărilor altuia, o convorbire ușuratică asupra altui tânăr sau tânără, veștejesc sentimentele nobile și ploase, gonesc din inimă dorurile bune și sfinte, și-i face reci și lipsiți de adevărata iubire de Dumnezeu și adevăr.

Copiii ar fi ferșiți de multe primejdii dacă ar fi mai familiari cu părinții lor; părinții să încurajeze în copiii lor înclinația de a fi fără ascunzișuri și sinceri, cu ei, să le arate greutățile lor și când sunt în nedumerire asupra căii ce au de urmat, să le arate lucrul care-i apasă, pentru a le cere povață. Cine poate să înțeleagă mai bine firea lor deosebită? Mama care a supravegheat fiecare înclinație spirituală a copilului din fragedă pruncie, și care cunoaște în mod desăvârșit înclinațiile lui naturale, este mai bine pregătită să dea sfaturi co-

pilului. Cine poate să spună așa de bine ca mama, ajutată de tatăl, care este pornirea ce trebuie înfrântă?

Copiii creștini vor prețui mai pre sus de orice bun pământesc, iubirea și aprobarea dată de părinți temători de Dumnezeu. Ei îi vor iubi și-i vor cinși. Una din străduințele lor este de a se întrebă: Cum să fac fericiri pe părinții mei? Copiii cari nu au fost bine instruiți, cari nu au primit o învățătură bună, nu au, în acest veac al nesupunerii, decât un slab sentiment al datoriei lor față de părinți. Se întâmplă că, cu cât părinții fac mai mult pentru ei, cu atât mai mult sunt ei nerecunoscători, și cu atât au mai puțin respect față de cei ce i-au născut. Copiii cari au fost răsfățați și obișnuiți a lucra după propria lor voință, se așteaptă ca totdeauna așa să fie; și dacă sunt desamăgiți în așteptările lor, cad desnădăjduși. Aceeaș dispoziție se observă în toată vleața lor; vor fi în neputință de a se îndruma singuri, și vor căuta ajutorul altuia, căci ei se așteaptă ca oamenii să-i favorizeze și să se plece pornirilor lor; iar când ajung la vârsta de bărbăți și femei, și întâlnesc opunere, ei se cred rău tratați, și astfel ei își merg drumul neliniștiți, sbuciumați, în neputință aproape de a îndura greutatea vieții, murmurând adesea și supărându-se că nu orice lucru merge după voia lor.

Văd că sunt părinți cari învață pe copiii lor lucruri cari îi vor duce la prăpăd; ei plantează astfel pe cale, semințe de spini cu cari ei își vor răni înșiși picioarele. Părinții greșit au gândit că, dacă ei implinesc dorințele copiilor lor le pot păstra prietenia. Ce închipuire greșită! Ce greșală! Copiii astfel

învățați vor crește având dorințe nesăbuite, având înclinații neînfrânate, egoiste, căutând la ei înșiși, având pretenții, și o fire porunciatoare. Ei sunt o nenorocire mare pentru ei înșiși și pentru cei cari îi înconjoară. Părinții au o foarte mare influență asupra fericirii viitoare a copiilor lor; lor le e dată prețioasa datorie de a forma caracterul copiilor lor. Învățăturile primite în copilărie, vor fi urmate în viață. Părinții pot să semene sămânță, care va crește și va da fructe fie spre bine, fie spre rău. Ei pot să crească pe fii sau fiicele lor, fie pentru fericire, fie pentru nefericire.

Copiii trebuie învățați de mici să lucreze atât pentru sine cât și pentru alții. Astăzi multe fete pot să vadă pe mamele lor încolțite de treburi: de gătit, spălat, deretecat, iar ele, fără să fie măcar turburate în conștiința lor, stau mulțumite în salon, ocupate să cetească romane, să coasă cine știe ce găteală nefolositoare, să croșeteze sau să brodeze. Inimile le sunt tot așa de nesimțitoare ca și o piatră; dar care este pricina? Cine e de vină mai totdeauna? Părinții, ce și-au făcut închipuirii greșite; ei au uitat de fericirea viitoare a copiilor lor, și 'n bunătaea lor oarbă, i-au lăsat să șadă în lenevire, sau să se ocupe cu lucruri nefolositoare cari cereau numai o mică efortare minții copilului, și au scuzat lenea fiicelor lor prin slăbiciunea lor. Ce le-a făcut slabe? Adesea este felul rău de lucru al părinților. Un exercițiu potrivit în casă, le-ar fi întărit spiritul și corpul. Dar ele sunt scutite de aceste exerciții în urma unor idei greșite, așa că ele privesc lucrul ca ceva nedemn. Lucrul le este neplăcut și nu se potrivesc cu ideile

lor de bon-ton. Li se pare că nu se cade unei domnișoare să curețe vasele, să spele și să dreagă rufe. Aceasta este învățătura la modă, ce se dă copiilor în acest veac nefericit.

Copiii lui Dumnezeu ar trebui să fie stăpâniți de alte gânduri de cât oamenii din lume, cari caută să pună totul în legătură cu moda. În fiecare împrejurare, părinții cari se tem de Dumnezeu trebuie să crească pe copiii lor în așa fel, ca să fie folositori în viață. Nu trebuie să îngăduie ca principiile cari îi conduce în îndrumarea familiei lor, să fie împănate cu noțiuni extravagante, ce cuprind pe foarte mulți în zilele noastre, nici să creadă că trebuie să se ia după modă, și să se lase duși de cele lumești. Cu desăvârșire n'ar trebui să se îngăduie copiilor să-și aleagă ei înșiși societatea. Învățați-i că este de datoria voastră de a alege calea pentru ei; pregătiți-i să ducă greutăți de când sunt mici.

Dacă copiii voștri nu au fost obișnuiți să lucreze, ei vor fi îndată oboșiți. Ei se vor plânge curând că-i doare șalele, umerii, mâinile și, părinții, din iubire, vor fi în primejdie să facă ei înșiși lucrul lor, în loc să lase pe copii să sufere puțin. La început dați copiilor voștri un lucru mai puțin obositor, apoi măriți munca treptat, treptat până când vor ajunge în stare să lucreze mult, fără oboseală. Nulucrarea este cauza cea mare că-i doare umerii și mijlocul.

În zilele noastre o seamă de domnișoare sunt doar niște ființe nefolositoare, bune numai să respire, să mănânce, să cheltuiască, să glumească, să facă pe cocheta, ținând totuși în mână vreo mică broderie sau vreo croșelătură; ba chiar

foarte puşini tineri dau dovadă de o judecată sănătoasă şi bun simţ. Ei trăiesc ca fluturile, fără să aibă în vedere nici o ţinţă. Când această clasă de fiinţe lumeşti se adună la un loc, n'auzi dela ei decât vorbe goale cu privire la modă sau un alt lucru uşuratec, apoi râd de însăşi vorbele lor, pe cari le socotesc drept foarte spirituale. Aceasta se întâmplă adesea în faţa persoanelor în vârstă, cari nu pot decât să plece mâhniişi văzând astfel de lipsă de respect pentru vârsta lor. Asemenea persoane tinere par a fi pierdut orice simţământ de respect şi de bună cuviinţă. Totuşi, felul cum au fost crescuţi îi face să creadă că acest lucru e cel mai bun cu putinţă.

Această uşurăţate de spirit este asemănătoare unei boale molipsitoare. Oamenii temători de Dumnezeu ar trebui să aleagă societatea pe care copiii lor pot să o viziteze şi ar trebui să înveţe pe copii să lase prietenia cu cei lumeşti. Mamele ar trebui să ia pe fiicele lor în bucătărie şi le înveţe cu răbdare, cele ale gospodăriei. Acest lucru va veni în ajutorul sănătăţii lor şi le va întări muşchii. Iar la sfârşitul zilei, gândurile lor vor fi mult mai sănătoase şi mai nobile. Vor fi desigur obosite, dar cât se simt de bine după o lucrare potrivită. Somnul, plăcut refăcător al sănătăţii, va redă putere corpului obosit şi-l va pregăti pentru munca zilei următoare. Să nu faceşi să se prindă în mintea copiilor că e tot una dacă lucrează, sau nu. Învaţaţi-i că aveţi nevoie de ajutorul lor, că timpul lor are preţ şi că voi aveţi nevoie de lucrul lor.

E. G. White.

(Va urma).

ŞCOALA DE SABAT ŞI SERVICIUL DIVIN.

În Şcolile de Sabat ar trebui să fie bună rânduială şi ordine. Copiii ce urmează la asemenea şcoli ar trebui să preţuiască privilegiile de cari se bucură, şi li se va cere să ţină regulile şcolii. Părinţii ar trebui să se îngrijească ca copiii lor să-şi facă lecţiile pentru Şcoala de Sabat mai bine de cum se îngrijesc ca lecţiile pentru şcolile din alte zile să fie învăţate. Lecţiile lor biblice să fie mai desăvârşit cunoscute decât lecţiile din şcolile obişnuite. Dacă părinţii şi copiii nu văd nevoia aceasta, mai bine ar fi ca copiii să rămână acasă, fiindcă pentru ei Şcoala de Sabat n'are cum să fie, de vreo binecuvântare. Atât părinţii cât şi copiii ar trebui să lucreze mână în mână cu dirigintele şi instructorii, dând dovadă astfel că preţuiesc munca depusă spre binele lor. Părinţii să aibă o deosebită grijă de creşterea fiilor lor în credinţă, şi de îmulţirea cunoştinşelor lor Biblice.

Mulţi copii spun că nu ştiu lecţiile pentru Şcoala de Sabat pentru că n'au timp; însă puşini sunt aceia cari n'ar putea găsi timp să-şi înveţe lecţiile, dacă ar avea tragere de inimă. Mulţi pierd timpul la joacă sau uitându-se încoace şi încolo; alţii pierd timpul cu împodobirea zadarnică a hainelor lor, cultivând astfel mândria şi îngâmfarea. Timpul preţios risipit astfel, e al lui Dumnezeu, şi ei au să dea odată seama înaintea Lui. Timpul pierdut în împodobiri zadarnice, sau în jocuri şi convorbiri fără rost, ca şi toate celelalte lucruri vor fi aduse în faţa judecăţii. T. Vol. 3. p. 188, 189.

Datoriile Secretarului misionar al Comunității.

Secretarul misionar al Comunității deține un loc de mare însemnătate. Când el conlucrează cu dirigințele misionar contribuie ca lucrarea misionară a Comunității să crească.

In legătură cu membrii comunității.

Una din însemnatele lui datorii e să asiste pe dirigințe în a da pe cât cu putință fiecărui membru un lucru de făcut. Lucrul acesta cere să cunoască bine pe membrii comunității, talentele și priceperea lor, găsiind pentru fiecare o lucrare. Deviza lui să fie: „Oricare membru să devină un lucrător activ“.

Unii pot lucra în multe feluri, dar alții nu pot face decât o anumită lucrare, căci Dumnezeu a dat „fiecărui om lucrul lui“.

Un secretar misionar n'ar trebui să stea niciodată și să se plângă de faptul că nu se lucrează mai mult, ci el ar trebui să nascocoască planuri de lucru, și mergând dela om la om să le insuflie aceste planuri tuturor, până când toți sunt la lucru.

Organizarea misionară a Comunității.

Secretarul misionar trebuie să cunoască până unde revine Comunității sale să facă lucrarea misionară, și să însemneze pe hartă marginile teritoriului ce i-a fost încredințat. Deasemenea ar fi bine ca să se însemne pe hartă, fie cu cerneală colorată fie cu ace, locul unde locuiesc membrii Comunității.

O asemenea hartă ar trebui să ocupe un loc de frunte în fiecare comunitate. Va ajuta pe membri să vadă legătura lor reciprocă și legătura lor cu câmpul de lucru.

Secretarul misionar va mai ține și un dosar în care să fie însemnat câmpul de lucru ce s'a dat fiecărui membru sau fiecărei grupe de membri. O copie de aranjamentul teritoriului se va da fiecărui cap de grupă pentru partea care-l privește.

Secretarul misionar să sprijine pe toți conducătorii comunității în lucrarea lor de a forma comunitatea pentru lucrarea misionară. În această direcție s'ar putea da următoarele sfaturi.

1. Ține la curent pe toți cei ce au conducerea lucrării misionare, cu planuri și material trimis dela sediul conferinței.

2. Ai grije de schimbările ce s'ar ivi în repartizările de teritoriu pentru lucrare misionară.

3. Ajută ca să se primească rapoarte misionare dela toți membrii, și prezintă comunității totdeauna câți la sută din membrii, raportează. (În această direcție, Tabloul pulsului misionar ar fi de mult ajutor).

4. Fă tot ce-ți stă în putere ajutând și plănuiind ca adunările misionare să devină interesante și folositoare. Adunările acestea au mare valoare spre a face educația membrilor în ce privește lucrarea.

5. Caută de aranjează „Zile de lucru“ când toți membrii comunității să facă lucrare misionară, și ajută pe membrii în parte să-și facă program de lucrare misionară,

Adunările misionare și adunările de comitet.

Secretarul misionar al comunității ar trebui să ia parte la toate adunările comitetului misionar al comunității. El este secretarul acestor adunări și ar trebui să scrie raportul acestor adunări, însemnând numărul membrilor prezenți, lucrurile discutate, planurile adoptate, lucrarea făcută, și alte lucruri mai însemnate.

El ar trebui să ajute cu hărnicie ca adunările să fie interesante și folositoare. El trebuie să aibă totdeauna la îndemână literatura de care membrii ar avea nevoie în lucrarea lor și să profite de orice împrejurare potrivită pentru a înscrie pe membrii în lucrare activă.

Toate darurile pentru lucrare misionară trebuie înmânate secretarului, și raportate cu îngrijire pentru care scop sunt date.

Raportarea.

Sforțări neobosibile se vor face spre a încuraja pe frați și surori să lucreze, și să însemneze lucrarea lor. Rapoartele făcute credincios și cu îngrijire preamăresc pe Dumnezeu, devin un izvor de încurajare pentru alții, și de aceea sunt un sprijin puternic la dezvoltarea lucrării Comunității. Rapoartele sunt iarăși necesare pentru ca însăși comunitatea să știe dacă merge înainte sau dacă înapoi în ce privește lucrarea ce i s'a încredințat. Deasemenea Conferința însăși are nevoie să știe cum merg lucrurile cu activitatea misionară, pentru a cunoaște unde să-și îndrumeze lucrarea.

Secretarul misionar ar trebui să

primească în fiecare săptămână un raport dela fiecare membru. Rapoartele se pot primi dela membri în Sabat prin instructorii Școlii de Sabat și tot ei dau aceste rapoarte secretarului misionar. Foile cele noi de rapoarte misionare se repartizează săptămânal membrilor prin instructori. Deoarece se face o deosebire între activitatea adulților, a tinerilor și a copiilor, lucrarea lor se înscrie în coloane speciale. Tot astfel, adică în coloane speciale, se raportează și conferinței pe formularul trimis de Secretarul respectiv.

Tabloul pulsului.

Fiecare comunitate ar trebui să-și facă Tabloul pulsului misionar. Când se calculează activitatea misionară la sfârșitul lunii, procentul membrilor cari raportează ar trebui raportat pe acest tablou. Astfel se poate vedea de toți, câți la sută din membrii comunității sunt angajați în lucrare.

In legătură cu conducerea și instituțiile.

Secretarul misionar este persoana prin care secretarul câmpului comunică cu comunitatea.

Adesea tot el e acela prin care Conferința însăși, Casa de Editură, și alte organizații comunică membrilor comunității lucruri însemnate. Fără încetare se elaborează planuri pentru progresul lucrării. E nevoie ca toate comunicările ce se trimit să nu piardă din forță atunci când trec prin mâna secretarului misionar, ci dimpotrivă să primească o nouă forță prin cordiala lui conlucrare.

(Va urmă).

Material ajutător pentru programul misionar.

Februarie : Credința în familie.

„Eu și casa mea vom sluji
Domnului“.

Iosua 24, 15.

Anul cel vechiu a trecut și cel nou a început. Noi avem noiu planuri, noi lucrări, noi griji și noi greutăți. Însă Dumnezeu este cel vechiu; un ajutor în toate nevoile, cari ne-au lovit. (Ps. 46). Tată și prieten al copiilor Săi. Religiuinea noastră este : să-L slujim zilnic și să ne pregătim în căminul nostru pământesc pentru cel ceresc. În planurile și lucrările noastre să ne întrebăm zilnic : Ce ar zice Isus în cazul acesta ?

Cum se poate ajunge la aceasta ? Noi trebuie să începem ziua bine și drept, și anume la altarul Domnului, în familie. Aci ajungem a înțelege cuvântul, că orice început este greu. Mii de lucruri vor să ne împiedece de a începe ziua în acest fel frumos. Dar când mai târziu devenim supărăcioși, sau cădem în felurite slăbiciuni, lucrul acesta se întâmplă adesea, pentru că a lipsit consacrarea laolaltă pe altarul familiei.

Creștinii negri din Africa, adeseori când greșiau în timpul zilei și se slmțiau împinși să scoată vreun cuvânt rău, ziceau : „Astăzi nu m'am rugat în familie“. Cât de frumos eră când tatăl cel negru adună în juru-i familia sa, și când din diferitele colibi se înălțau la ceruri cântări de slavă. Rugăciunea laolaltă în familie este de o mare însemnătate.

Tot la altarul familiei se pune temelia pentru o lucrare misionară

în timpul zilei. De sigur că noi ne-am propus diferite șinte pentru anul cel nou, șinte spirituale și materiale. Dar, pe lângă aceasta am prevăzut, ca pe o însemnată parte a religiei căminului nostru, consacrarea, devoțiunea unită în căminul nostru ?

Versete (pentru o eventuală întrebuințare).

Ps. 35, 28 ; Dan. 6, 10.

Ps. 71, 15 ; Luc. 18, 1.

Ps. 88, 10 ; Efes. 6, 18.

1 Moisi 18, 19.

• • •

Comunitatea, Căminul și Tineretul.

Copiii sunt bunul nostru cel prețios. Ei sunt singurul lucru, pe care-l putem lua cu noi în împărăția Dumnezeului nostru. „Copiii sunt moștenire dela Iehova“. Ps. 127, 3. Dumnezeu ni i-a încredințat nouă, părinților, pentru ca noi să-i pregătim pentru cer. „Iată eu și copiii mei, pe care mi i-a dat Dumnezeu“. Isa. 8, 18. Aceste cuvinte sunt o profeție pentru timpul nostru. Dumnezeu nu vrea ca legătura să se rupă în nici o familie adventistă. El vrea ca să ducă în cerurile Sale pe părinți și copii, împreună. Noe și Lot au fost simboluri pentru poporul advent. Noe a fost salvat cu toată familia sa, Lot însă numai singur. El pierdă familia.

Copiii sunt deosemena și un bun preșios al Comunității. Comunitatea trebuie să răspândească această solie acasă și în țările pă-

gâne, însă datoria ei primă precum și a fiecărui predicator și a fiecărui slujbaş al Comunității, este ca să salveze copiii. Când Isus i-a dat lui Petru însărcinarea lui, i-a zis mai întâiu de toate: „Paște mieluşei Mei“. Ioan 21, 15—17. Deaceea avem noi departamentul tinerimii. Însă lucrarea pentru tineret nu trebuie lăsată numai conducătorilor tinerimii, ci președinții de conferințe, predicatorii și ceilalți lucrători trebuie să arate un interes viu și personal pentru tineret.

Noi trăim într'un timp de mari primejdii pentru tineret. Petrecerile sau desfătările lumești, cum sunt teatrele și cinematografele, strică pe mulți; novelele și cărțile de moravuri ușoare sunt o mare primejdie; societatea rea, stricăfă, duce pe unii din copiii noștri pe căi rele. Neascultarea copiilor noștri este direct un semn al timpului nostru. Ca părinți, noi trebuie să știm mereu, unde sunt copiii noștri și când ei sunt departe de noi, noi trebuie să ne rugăm pentru ei, cum se rugă Iov. Iov 1, 4—5. Uneori nu prețuim deajuns pe copiii noștri. Domnul zice, că ei sunt asemenea pietrelor prețioase și asemenea aurului curat, însă nu le-am prețuit. Plângeri 4, 1—2. Alteori se întâm-

plă ca noi să gândim prea mult despre copiii noștri și neglijăm de a-i sfătui, așa cum făcea Eli. 1 Sam. 3, 13. Căminul și Comunitatea au o țință dublă, în pregătirea copiilor și a tineretului. Mai întâiu ei trebuie pregătiți pentru cer. Efes. 6, 4. În al doilea rând, ei trebuie pregătiți pentru lucrarea Domnului“.

Fiecare cămin adventist trebuie să fie un mic cer pe pământ, unde să zicem împreună cu Iosua: „Eu și casa Mea voim să slujim pe Domnul.“

Căminul trebuie să fie un loc fericit, unde copiii trebuie iubiți, așa cum îi luă în brațe Isus și-i binecuvântă. Marc. 10, 13—16.

În cămin, cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ia primul loc. 5 Moisi 6, 6—7.

Domnul zice către tineretul nostru: „Fiule, dă-mi inima ta... Adu-ți aminte de făcătorul tău în zilele tinereții tale“. Eccles. 12, 1. „Dacă păcătoșii vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei“. Prov. 1, 19. Dumnezeu vrea ca tineretul nostru să fie bine educat. Ps. 144, 12.

Aceasta este opera soliei lui Ilie. Mal. 4, 5—6.

L. H. Christian.

Martie.

CONSAGRAREA MISIONARĂ A ÎNTREGII COMUNITĂȚI.

„Tot poporul eră bucuros, căci au fost voioși“. 1 Cronici 29, 9.

Tema aceasta poate fi numită și: *Fiecare adventist să fie un misionar.*

De curând o persoană a scris într'un jurnal: „Lucrul cel mai pe-

riculos la Adventiști este faptul, că la ei fiecare este un misionar. Poate fi cineva cismar, brutar, croitor sau slujbaş, când vine la Adventiști, îndată el devine un misionar. Natural, o frumoasă laudă, deși ne voită, din gura unui

adversar al nostru. Facă Dumnezeu, ca lucrurile să fie astfel prețutindeni.

Vrem să punem două întrebări:

1) Cine ne îndeamnă pe noi la această consacrare misionară?

2) Pentru care motiv suntem noi îndemnați la aceasta?

I. Isus este Domnul misiunii. Misiune înseamnă trimiteri. Noi suntem trimișii. El este Cel care ne trimite. El zice: „Atât cât sunt în lume, Eu sunt lumina lumii.“ „Voi sunteți lumina lumii. O cetate, care este pe munte, nu poate fi ascunsă. Faceți să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor.“ Mat. 5, 14. 16. Cât eră de strâmt cercul de vedere al ucenicilor. Fapt. 1, 6. Împărăția cea mică a lui Israel eră de ajuns. Ei nu se așteptau să ajungă mai departe, dar Domnul îi conduse pe înălțime și mări cercul vederii lor. Vers. 8. „Inșă voi veți primi puterea Sfântului Spirit, care va veni peste voi și veți fi martorii mei în Ierusalim, în Iudea, Samaria și până la marginea pământului.“ Aceasta este tema noastră în misiune, plecând *dela cea mai apropiată vecinătate* să mergem în toată lumea.

II. Pentru care motiv ne îndeamnă Dumnezeu pe noi la aceasta? Dece nu Se servește El de îngeri sau de ce nu închele El opera Sa într'o clipeală, printr'o minune oarecare?

1. Pentru binele nostru Dumnezeu dă fiecărui om ocaziune să se desvolte. Munca este ocaziunea noastră cea mai bună. Acolo unde Comunitatea lucrează, se găsește mai puțină murmurare, critică nemulțumire, acolo este mai puțin timp pentru a se ocupa cu secretele altora, dar acolo e multă pregătire, de a face ceva pentru alții

multe servicii de iubire și din aceasta rezultă multă bucurie și pace mulțumitoare. Aceasta se dă pe față la fiecare ins și se vede cu prisosință și în orele misionare și de experiență.

2. El ne îndeamnă la aceasta și spre binele altora. Prin „mărturia noastră“ ei trebuie să fie aduși la cunoștința de Dumnezeu. Lumea are nevoie de iubire. Dumnezeu este iubirea. Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu vreodată. Pe tine te pot vedea concetățenii tăi. Iubirea ta trebuie să le predice lor pe Dumnezeu. Ei au nevoie de mărturia ta, au nevoie de lucrarea ta misionară. El cer răspuns la vechea întrebare a lui Pilat: Ce este adevăr?

Ai tu adevărul? Ești tu convins că acesta este Adevărul?

Atunci n'ai decât să dai lumii răspuns la întrebarea lui Pilat. Consacrarea misionară este deci și o expresie a convingerii noastre celei mai intime. Cine vrea să se consacre cu totul lui Isus? Cine se consacră pe sine într'o formă oarecare misiunii, căci lucrarea misionară este lucrarea de trimis, de sol? El zice fiecăruia fără excepție: „Eu vă trimit, Eu sunt Domnul și Maestrul, care vă chem pe voi la lucru“.

O soră, care deși în vârstă de peste 70 de ani a vândut 300 de reviste festive, știa bine, că fiecare este chemat. Ea știa de asemenea că El nu numai cheamă, ci dă și putere celor osteniți și că pe cei bătrâni îi face iarăș tineri la lucru. Sora cea ologă din Arburg care stând pe patul ei de durere, fine adunări cu copiii, adună daruri pentru misiune și conduce pe copii la Isus, știe de asemenea

(Urmare la pag. 12).

Adevărul și personalitatea, puncte de căpetenie în predicare.

Iată câteva din punctele de căpetenie în serviciul de predicare :

1. Predica este comunicarea *adevărului* prin om la oameni. Cuprinde în sine două elemente esențiale, *adevărul și personalitatea*. Din predică nu poate lipsi nici una nici alta. Trebuie să le cuprindă pe amândouă.

2. Deosebirea care e observată între două feluri de predicare vine dela proporția în care cele două elemente sunt amestecate. Lipsind unul din cele două, adevărul sau personalitatea, se întâmplă, că un discurs nu mai este predică, și un om încetează cu totul de a mai fi predicator.

3. Dovada cea tare a Evangheliei nu este dogma, ci viața practică. Hristos însemnează creștinism.

4. Adevărul trebuie cu adevărat să ajungă la noi printr'o persoană ; nu prin buzele sale, nu prin mintea lui și nu prin scrisul lui. Trebuie să ne ajungă prin *caracterul* predicatorului — *indeosebi prin caracterul lui*.

5. Aci stă marea deosebire ce se observă între cei ce predică Cuvântul. Evanghelia a venit trecând *peste* unul din ei, mângjită și afumată de felul lui de a fi, înjosită de josniciile lui. Evanghelia a venit *prin* altul, și o primim modelată și înaripată de sânguința și vigoarea lui.

6. În întâiul caz omul a fost mai mult o mașină de tipărit sau o trâmbiță. În celalalt caz, un adevărat om și sol al lui Dumnezeu.

7. Bărbații crescuți de Hristos spre a-L servi, afuncl au pornit la

lucru când educația le eră desăvârșită, ca un cristal curat, în stare ca pe o parte să primească adevărul lui Dumnezeu și să-l dea întreg poporului de cealaltă parte, trecându-l prin natura lor transparentă.

Fraților, e nevoie să gândim serios la aceste lucruri. Timpul nostru cere predicatori reali, adevărați predicatori, predicatori de felul apostolilor. Dumnezeu în îndurarea Sa ne-a dat un minunat adevăr ca să-l transmitem semenilor noștri. Se cade să cerem dela Domnul viața spirituală și puterea necesară spre a vesti drept cuvântul adevărului. Să ne rugăm, să cercetăm și să punem toate puterile spre a ajunge să avem personalitatea de care are nevoie acest adevăr.

A. G. Daniells.

(Urmare dela pag. 11).

aceasta. Ea a constatat prin experiență proprie, că o astfel de lucrare este cea mai bună mângăere în mâhnire și durere — chiar corporală. Dar tu omule tânăr și sănătos? Nu este un apel către tine exemplul acestor două surori de a te consacra pentru misiune?

1 Petru 2, 9; Fapt. 8, 4

Fapt. 4, 20. " 22, 15;

" 5, 28; " 26, 16;

" 5, 32; Isa. 60, 1—2.

Unele reguli pentru întreținerea sănătății.

Sănătatea constă din lucruri mici. Mici greșeli în alimentație sau îmbrăcăminte, au adesea urmări neplăcute.

Cel mai bun aliment își pierde puterea-i nutritivă pentru corp, atunci când e rău alcătuită. Ar trebui să se dea precădere hranei celei mai nutritive, aceea, care se poate mănca cu dinții. Cămilele, cari se hrănesc cu alimente slabe, moale, suferă de obicei de putreziciunea gingiilor. Mestecarea întărește nu numai gingia și dinții, ci favorizează și secrețiunea salivei și a sucului gastric, și regulează funcțiunea intestinelor.

Mâncarea dintre mese întrerupe regula digestiunii, înlesnește acțiunea microbilor și drept urmare intoxicația personală.

Dr. Duncan din New-York, un foarte renumit specialist pentru boli de piele și cancer, obține extraordinare rezultate, prescriind pacienților bolnavi de inflamația pielii o dietă de 5 zile, constând numai din pâine și orez. Lăptucile, spanacul, sfecla și alte legume verzi regulează funcțiunea intestinelor, în timp ce sarea lor îmbogățește sângele. Se poate spune, deci, că aceste produse curățesc canalul intestinal și totodată și sângele. Fructele proaspete sau fierte aduc același rezultat.

Pentru a rămâne viguros și sănătos trebuie să se dea preferință lucrurilor naturale. Consumarea pâinii integrale este un pas pe calea bună. Dresurile tari (muștar, piper, etc.), pricinuesc crampe la gura stomacului, din această cauză hrana

trebuie să stea mai mult timp în stomac. Aceste dresuri pot provoca crampe în diferite puncte ale nervilor canalului digestiv, pentru că este ținută în interiorul intestinelor; urmarea acesteia e mărirea acidității continuu și catarul intestinal.

După cum Dumnezeu a dat fiecărei floare parfumul ei, tot astfel și fiecare aliment conține un gust deosebit; iar dresurile, cari ustură, înfierbântă și excită nervii, nu îmbunătățesc gustul unui produs.

În timpul celor 24 de ore, dela un dejun la altul, se poate numai o infimă cantitate de venin să se desvolte; și acesta este timpul, care se cere pe cale normală ca hrana să treacă prin canalul digestiv; însă în țările noastre civilizate se întâmplă la multe persoane că această procesiune cere un timp de 48 și chiar 72 ore, dacă nu și mai mult.

Un purgativ ușor, face bine persoanelor cari suferă de constipație; numai pe această cale mai intervine o superficială slăbire a simțului în locul unei normale suspendări a sucului. Obșnuitul purgativ îmulțește crampele intestinului gros și în acest fel primirea veninului.

Dacă nu există nici o cicatrizare sau altă suferință, care să necesite o intervenție chirurgicală, se poate obține în fiecare dimineață un scaun regulat, dacă se va bea la sculare un pahar cu apă rece și se vor consuma multe fructe sau legume verzi. Oamenii, cari nu se bucură de o sănătate deplină, ar face bine să facă seara un clistir înainte de culcare. Două scaune pe zi este mai

bine decât unul. Dacă se va urmări această în mod regulat, după mai multe luni omul se simte mai dispus ca până acum.

Uleiul de parafină este recomandat ca purgativ medicinal, pentru că acesta nici nu se mistuie nici nu se absoarbe nici nu se descompune în canalul intestinal. Inlesnește mersul resturilor în colon.

Ceeace sunt purgativele medicinale, sunt foile de siminichie și uleiul de ricin, cari au fost cunoscute de bunicii noștri ca niște medicamente vindecătoare.

Ilustrul Metchnicoff recomandă stăruitor lapte covăsit pentru curățirea colonului. Evident că acest mijloc este eficace în multe cazuri; singur însă nu lucrează mereu.

La anumite persoane stagnarea sucului în intestine este probabil efectul unei deplasări a organelor stomacale. Acestor persoane se recomandă să poarte un timp o cingătoare bună și totodată să facă puține exerciții, spre întărirea mus-

chilor stomacului, de ex.: exerciții cu ambele picioare deodată, apoi ridicarea căte unui picior în sus, în timp ce restul corpului trebuie să stea lungit; ridicând de 5—10 ori capul, apoi picioarele; iar altă dată capul cu picioarele împreună. Se va repetă acest exercițiu de 2 ori pe zi, și se va exersa în măsura în care se deprinde corpul.

Afară de aceasta majoritatea celor cari ocupă servicii stând numai într'un loc, au nevoie de mișcări în aer. Noi nu putem schimba mijloacele de existență, dar putem cel puțin să introducem stări normale în vieașa noastră zilnică.

Foarte mulți oameni, cari suferă de intoxicare, și-ar îmbunătăți starea lor, dacă ar îndreptă felul lor de trai; alții dimpotrivă au nevoie de un medic curant și energetic. Să căutăm să folosim toate mijloacele puse de Dumnezeu la dispoziția noastră, și atunci ne vom simți foarte sănătoși.

Dr. D.

O scriere din nou tipărită vine să ne îndrumeze

Cum să luptăm

spre a ne putea conserva sănătatea noastră a copiilor și a membrilor familiei noastre; dar tot odată ne mai arată chiar păzirea

contra

tuturor bolilor cari sbuciumă de durere familii întregi. Arată, cauza fiecărei boli cursul și durata lor, tratamentele practice, combaterea diferitelor boli, dar mai cu seamă a

epidemiilor.

Deaceea punem la îndemâna celor în suferință o carte — Cum să luptăm contra epidemiilor — scrisă pe înțelesul oricui.

Cu figuri explicative în 112 pagini, și multe clișee în culori pe 32 pagini hârtie fină.

Recepte culinare vegetariene.

Povestea acestei coloane. De multe ori am auzit pe frații noștri că ar dori să aibă oarecari îndrumări asupra felului în care ar putea să pregătească bucate hrănitore cari să aibă la bază mai mult vegetalele. Ba cineva ne-a rugat să împărțim chiar o carte de felul acesta. Am fost totdeauna dispuși să fim de folos semenilor noștri și am fi publicat în revistele noastre așa ceva dacă ar fi îngăduit acest lucru calificativele coloanelor și redactorilor noștri. Dar iată că deschizându-se nu de mult discuțiunea pe terenul culinar, într'un cerc intim, o amabilă soră ne-a oferit sprijinul său, pe care noi cu plăcere l-am primit.

Având dar persoana competentă, deschidem la „Pagina sănătății” coloana „Recepte culinare vegetariene”. Probabil că în afară de rețetele practice inesele, vom mai adăuga din când în când și câte o discuțiune teoretică. De pildă: Nevoile alimentare ale corpului, alimentele și puterea lor de hrănire, economia în pregătirea alimentelor, principii de bază în alimentația vegetariană, etc.

Orice cereri de informații în această direcție rugăm să se adreseze Redacției, și cu mare plăcere se vor da toate explicațiile dorite.

Red.

Cartofi opăriți cu unt.

Coci cartofii sau îi fierbi; curăță-i, pisează-i în piuliță sau rade-i printr'o răzătoare. Pune 3 gălbenușuri de ouă, o lingură de apă de flori, și 3 linguri de unt: toate acestea amestecate se frământă $\frac{1}{4}$ oră; unge apoi o formă sau un vas potrivit, presar-o cu pesmel, așează în ea toată compoziția, pune forma în cuptor, opărește-o cu 3—4 linguri de unt îndată ce se rumenește, servește-o la masă, presărând-o cu 100 gr. zahăr.

1 kgr. cartofi
3 ouă
100 gr. zahăr
5 gr. sare
apă de flori.

Cartofi cu smântână.

Fierbi cartofii îi cureți tăindu-i în felii, îi pui la foc cu unt, adaogi puțin pătrunjel verde tocat, lăsându-i pe un foc domol (încet) să pătrundă smântâna care o veți turna deasupra cu $\frac{1}{4}$ oră înainte de a fi servită la masă.

1 kgr. cartofi
pătrunjel
sare
 $\frac{1}{4}$ kgr. smântână
50 gr. zahăr.

Cartofi chiftele.

Coci cartofi mari în spuză, îi curăți bine, îi pisezi în piuliță de lemn, adaogi după aceea smântână, pui unt, pătrunjel verde, gălbenușuri de ouă, adăugând și albușurile bătute, întărește-le cu pesmel și puțină făină până se face o cocă ce se poate modela, dă-le formă cheftelilor, tăvălește-le în pesmel și se rumenește în unt fierbinte. Se poate adăuga și zahăr și coaje rasă dela $\frac{1}{2}$ lămâie.

1 kgr. cartofi
 $\frac{1}{4}$ smântână
 $\frac{1}{2}$ unt sau untdelem
2 ouă
pesmel, pâine
50 gr. zahăr
 $\frac{1}{2}$ coaje lămâie.

Plăcintă de cartofi.

Ferbem înainte cu câteva ore cartofi mari cu coaje, bine spălați. După ce s'au răcit se curăță de coaje. Li radem pe răzătoare punând în compoziție 100 grame unt, smântână 100 grame, 3 gălbenușuri de ouă

Lucru din greu.

și sare și puțin zahăr sau de loc, după gust. Se frământă bine de tot, adăugând și $\frac{1}{4}$ kgr. făină, să formeze coca mai vârtoasă, apoi cu vergeaua de plăcintă întinzi coca până ajunge să aibă o grosime aproximativ de un deget, faci forme cu gura paharului de apă sau cu o formă expresă, ungi fiecare formă cu unt punând ca umplutură înăuntru nuci pisate mărunț, cu zahăr și coaje rasă de lămâie, pui altă formă deasupra, ungi marginile cu albuș bătut, spre a le fixa să nu iasă compoziția dinăuntru, se dau prin pesmet și se rumenesc în unt fierbinte.

1 kgr. cartofi
100 gr. unt
3 ouă
sare
100 gr. zahăr
50 nuci
1 coaje rasă de lămâie.

Intrebări și răspunsuri.

CEAIUL.

„Puteți să mă informați în ce ar constă relele efecte ale ceaiului?”

Ceaiul, după cum poate știți, cuprinde substanța numită cafeină, și faptul, că are în sine această substanță, îl face să fie până la un anumit punct, otrăvitor, și deci nu ne îngăduie să-l recomandăm, deși ceaiul mai conține și tanin, având deci o influență astringentă asupra stomacului.

PELAGRA.

„Se poate transmite pelagra și pe ce cale? Se poate vindeca? Rog arătați dieta și tratamentul. Suferă cineva mai mult de această boală, când e într'un climat mai cald sau într'unul mai rece?”

Pelagra nu se transmite. Este cauzată de o dietă lipsită de anumite ingrediente.

Dacă e luată din vreme, se vindeca. În formele vechi speranțele de vindecare sunt mai puține.

Dieta să conțină multe feluri de alimente, și ceva proteine animale, de preferat lapte și ouă, folosind deasemenea fructe și legume crude.

Simpptomele se arată pe acea parte a pielii mai mult văzută de soare, și mai ales în timpuri călduroase. Boala se simte mai mult în țările sudice decât spre nord.

„Care e secretul d-voastră” întrebă o doamnă pe d-l Turner, renumitul pictor. El răspunse „Singurul meu secret, Doamnă, este de a lucra din greu și statornic”.

D-rul Arnold zice: „Ceeace distinge un om de altul nu e talentul, ci energia”.

„Nimic nu e refuzat”, zice Reynolds celui, „care lucrează cumsecade; dar nimic nu se poate obține fără de muncă”.

„O vieață de muncă ne poate permite de a fi mai presus de orice lucru, dar fără ea nu se poate face nimic” zice Johnson.

Sidney Smith zice că „nu există decât o metodă: aceea de a lucra din greu; și omul care n'ar vrea să pună preț pe muncă spre a se distinge, ar face mai bine să urmărească o vulpe”.

„Pas cu pas duce departe” zice un proverb francez.

„Nimic nu e imposibil acelula care vrea și poate”, zice Mirabeau. Aceasta este singura regulă a succesului.

„Teme-te de Dumnezeu și lucrează din greu”. Aceasta era deviza lui Livingstone.

„Nu vi s'a întâmplat, fie vizitând un oraș, fie călătorind, fie vorbind cu un țăran pe câmp sau umblând cu un mecanic cu mânecele ridicate, să găsiți în acești oameni calități pe cari voi nu le posedați; sau să învățați ceva ce nu cunoașteți?” Acestea sunt întrebările pe care le pune Edouard Bulwer Litton.

Cu alte cuvinte, de ceea ce este mai multă nevoie în vieață e *voința și munca*.

Trad. P. P. Paulini fiul.

Destoinicie și capabilitate.

„Ci în toate să ne dovedim ca slujitori ai lui Hristos”.

Sfințire sau consacrare.

Pentru ca cineva să fie un predicator cu succes are nevoie de ceva mai mult decât numai de înfelepciunea din cărți. Cine caută să câștige suflete, are nevoie de sfințire, lămurire, prevedere, silință, energie, și tact. Dacă el posedă acestea, nu este dintre slujitorii cei mici ai Domnului, ci dimpotrivă el va exercită o înaltă influență spre bine.

Hristos a pus cu totul dorințele și darurile Sale în serviciul misiunii Sale, care purtă semnul de cinste ale cerului, și pune totul la picioarele lucrării, pentru care El venise în lume. Când mama Lui L-a găsit cu copiii în școala rabinelor și îi zise: „Fiul meu, de ce ne-ai făcut nouă una ca aceasta? Iată, tatăl tău și eu te-am căutat cu durere”, El îi răspunse: „Ce este de mă căutați? Nu știți că Eu trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?”

Această predare de sine, această consacrare, această uitare de sine față de cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum s'a vestit prin Hristos, trebuie să se descopere și în slujitorii Săi. El părăsi căminul Său de siguranță și de pace, se goli pe Sine de măreția, pe care o avea la Tatăl Său înainte de a fi fost lumea, coborî jos de pe tronul Universului și merse departe ca un om suferind și încercat, departe în singurătate, spre a

semăna cu lacrimi sămânța vieții și spre a o udă cu sângele Său pentru o lume pierdută.

În acelaș fel trebuie să meargă și slujitorii Săi și să semene. Când Abraam a fost chemat ca semănător spre a răspândi sămânța adevărului, i s'a ordonat: „Ieși din pământul tău și din locul nașterii tale și din casa părintelui tău, în pământul care Eu îți voi arăta ție”. Și El merse ca purtător de lumină al lui Dumnezeu, al cărui nume el trebuia să-L pătreze în fața lumii, „ieșind și neștiind încotro merge”. (Ebr. 11, 6). El părăsi patria sa, locuința sa, rudele sale și tot ce făcea vieața pământească plăcută, și deveni un pelerin și un trecător vremelnic.

Către apostolul Pavel veni Solia pe când se rugă în templul din Ierusalim: „Mergi; căci Eu te voi trimite afară între neamuri, în depărtare”. (Fapte. 22, 21). Tot așa toți cei ce sunt chemați să se lege cu Hristos, trebuie să părăsească toate și să-L urmeze pe El. Toate legăturile trebuie ridicate, planurile cele vechi trebuie lepădate, nădejțile sau speranțele pământești trebuie aruncate. Prin muncă și cu lacrimi, în singurătate și prin sacrificiu trebuie semănată sămânța.

Cine se consacră Domnului cu totul, cu trup, suflet și corp, acela va fi neîncetat îngrijit cu puteri corporale sufletești și spirituale. Neșfârșitele provizii cerești stau la dispoziție. Hristos îi dă lui din spi-

ritul Său, vieață din propria Sa vieață. Spiritul Sfânt lucrează din toate puterile asupra inimii și simțimintelor lor. Darul lui Dumnezeu mărește și înmulțește însușirile sale și cea mai mare măsură a naturii dumnezeiești stă lângă el în lucrarea pentru salvarea sufletelor. Prin comuna lucrare cu Hristos el devine desăvârșit prin El și va fi învrednicit în slăbiciunile sale omenesci să facă faptele celui Atotputernic.

Mântuitorul nu vrea să aibă un serviciu împărțit; servul lui Dumnezeu trebuie să învețe zilnic să se predea Domnului. El trebuie să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu, să învețe însemnătatea lui și să asculte de învățătură. În acest fel el poate realiza ținta desăvârșirii creștinești. Domnul lucrează zi cu zi cu ei și-i desăvârșește caracterul, care trebuie să reziste la timpul ultimei încercări. Zilnic credinciosul dă dovadă minunată înaintea oamenilor și a îngerilor despre cele ce poate face Evanghelia pentru o omenire pierdută.

Când Hristos a invitat pe ucenicii Săi să-L urmeze pe El, El nu le oferă perspective frumoase pentru viața aceasla, nu le făgăduie nici un fel de câștig sau onoruri lumești și nici se tocni cu ei, câtă plată să primească. Lui Mateiu, care stătea la vamă, Mântuitorul îi zise: „Urmează-mi! și el se sculă și li urmă“. (Mat. 9, 9).

Mateiu nu-și pierdă timpul, ca să ceară un salariu anumit, care poate că ar fi corespuns poziției lui de până aci, ci urmă Domnului fără ca să se mai intereseze de altceva. Lui îi eră de ajuns, că merge cu Mântuitorul, că ascultă Cuvântul Lui și că poate lucra împreună cu Domnul.

La fel s'a petrecut și cu ucenicii chemați mai înainte. Când Isus porunci lui Petru și tovarășilor săi, să-l urmeze, ei toți părăsiră imediat corăbiiile și plășile. Unii dintre ucenici aveau rude, pe cari trebuia să le întrețină; dar când primiră invitația Mântuitorului, ei nu mai stătură pe gânduri și nu se întrebară: Din ce am să trăesc eu și familia mea? Ei se supuseră pur și simplu chemării, iar când Isus îi întrebă mai târziu: „De câte ori v'am trimis fără pungă și fără traistă și fără încălțăminte, au dus-ați lipsă de ceva? ei răspunseră: „Niciodată!“

Astăzi și pe noi, ca și altădată pe Mateiu, pe Ioan și pe Petru, Mântuitorul ne cheamă la lucrarea Sa. Dacă inimile noastre sunt mișcate de iubirea Lui, atunci chestiunea salariului nu va fi principală pentru noi; atunci noi ne vom bucura, că putem fi împreună lucrători cu Hristos și nu ne vom teme, de a ne încredinșa purtării Sale de grije. Dacă lăsăm ca Dumnezeu să fie puterea noastră, atunci vom dobândi o clară cunoaștere a datoriei și vom avea intenții neegoiste; umblarea noastră va fi influențată de năzuințe înalte și nobile, cari ne vor ridica deasupra motivelor josnice.

Mulți, cari ar putea fi întrebuințați de Domnul, nu vor să asculte numai și numai de vocea Domnului și să-l urmeze. Rude și prieteni, obiceiuri și legături de odinioară au o așa puternică influență asupra lor, că însuș Dumnezeu nu poate să-i învețe decât numai foarte puțin și să le comunice decât numai o neînsemnată parte din cunoașterea intențiilor Sale. Domnul ar face mult mai mult pentru servii Săi, dacă ei s'ar consacra cu totul Lui și dacă ar pune serviciul Domnului

mai pe sus de legăturile de rudenie sau de alt fel.

Este nevoie de o desăvârșită consacrare.

Timpul cere o mai mare capacitate de lucru și o desăvârșită consacrare. Eu strig către Dumnezeu : Deșteaptă și trimite lucrători, cari să fie conștienți de răspunderea lor, în a căror inimi zeul „eu“, care este cauza tuturor păcatelor, este crucificat. Bărbați, cari se predau serviciului lui Dumnezeu fără rezervă, a căror suflete simt sfințenia chemării lor, cari sunt hotărâți să nu aducă Domnului o jertfă de cusururi, ci care să-i coste sforțări, sau rugăciuni.

Prințului de Wellington, fiind odată prezent la o consfătuire unde bărbați creștini discutau posibilitatea de a lucra cu succes între păgâni, i s'a cerut să-și spună și el părerea dacă unele străduinți ar aduce un succes corespunzător speșelor sau cheltuelilor. Bătrânul soldat răspunse : „Domnii mei, care este comanda d-voastră de înaintare ? Nu succesul este întrebarea, pe care trebuie s'o deslegați. Dacă citesc bine comanda ce ați primit ea sună astfel : „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura“. Domnii mei ascultați de comanda primită“.

Frații mei, Domnul vine, și noi trebuie să folosim toată energia noastră, spre a putea săvârși lucrarea care stă înaintea noastră. Eu vă rog consacrați-vă cu totul lucrării. Hristos și-a dat aici timpul Său, sufletul Său, puterea Sa, spre a lucra spre binele și binecuvântarea omenirii. Zile întregi El se consacră lucrului și nopți întregi le petrecea în rugăciune, ca astfel să poată întâmpina cu biruință pe dușman și să se îmbrace cu putere

spre a ajuta acelora, cari căutau ajutor dela El. După cum noi prin verdele dat câmpiei putem urmări un curs de apă curgătoare dela isvor, tot așa Hristos poate fi urmărit în faptele de milostenie, cari marchează cărarea lui la fiecare pas. Oriunde venia El, înfloriă sănătatea, și fericirea între cei ce-L urmau. El roștia cuvintele vieții așa de simplu, încât chiar un copil le putea înțelege. Spiritul Său de servire se transmisesse celor tineri, cari se străduiau să imiteze felul și chipul Său iubitor spre a sta lângă cei ce aveau nevoie de ajutor. Orbii și surzii se bucurau de prezența Lui. Cuvintele Sale deschideau un isvor de viață celor neștiutori și păcătoși. El împărția cu bogăție și continuu binecuvântările Sale; Hristos eră întrunirea tuturor bunurilor veșniciei, darul Tatălui către omenire.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să simtă clar, că ei nu-și aparțin lor, ca și cum ștampila și sigillul proprietății a fost pus asupra lor. Ei trebuie să fie stropiți cu sângele jertfei lui Hristos și în spiritul lor trebuie să fie o desăvârșită consacrare, care să-i hotărască, ca prin darul lui Hristos să fie un sacrificiu viu. Cât de pușini însă dintre noi vedem mântuirea păcătoșului în lumina pe care o vede Cerul — ca un plan al lui Dumnezeu stabilit din eternitate! Cât de pușini dintre noi lucrează inimă la inimă cu Mântuitorul în această sfântă comună lucrare! Abia o zecime din compătimirea necesară pentru sufletele nesalvate s'a dat pe față. Mulți trebuie îndemnați și cât de pușini sunt așa de uniți cu Dumnezeu, încât fie că ar fi ei ceva sau nu, să caute să poată salva suflete pentru Hristos!

E. G. White.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 1 — 2 Ianuarie 1926.

Isus la masă cu un fariseu; pilda despre ospățul cel mare.

Text biblic: Luc. 14, 1—2.

De memorizat: „Pentru că oricine se înalță pe sine va fi umilit, și cine se umilește pe sine va fi înălțat”. Luc. 14, 11.

1. Isus mergea din casele bogăților în acelea ale săracilor și atunci când era invitat El mănca cu ei. Intotdeauna El se încerca să învețe pe oamenii pe cari îi întâlnea câteceva din adevărurile cele prețioase cu privire la împărăția lui Dumnezeu. „Și când intră El în casa unuia dintre mai marii fariseilor, Sâmbăta ca să mănânce pâine, ei îl pândiau”.

2. „Și iată un om bolnav de idropică o boală pricinuită de o cantitate neobișnuită de apă ce s'a strâns într-o parte a corpului, era înaintea Lui”. Isus își reaminti cum se supăraseră când vindecase într'un Sabat, pe un om cu mâna uscată; și cum socotiseră drept un păcat, fiindcă vindecase în alt Sabat o femeie care fusese în slăbiciune optsprezece ani.

3. Când Isus văzută pe acest sărman, suferind, El se întoarse către farisei și îi întrebă: „Se cuvine oare a tămădui Sâmbăta sau nu? Lor le era teamă să spună nu, și nici nu voia să zică da: nu spuse nimic. Isus vindecă pe bolnav, și îl lăsa să plece.

4. Apoi Isus întrebă pe farisei, dacă vreo vită a lor ar cădea într'un puț adânc în Sabat, oare nu s'ar grăbi să o scoată? Din nou ei nu dădură nici un răspuns; fără îndoială că nici unul dintre ei nu ar fi lăsat ca vreo vită a lor să sufere în Sabat, și cu toate acestea ei nu îngăduiau lui Isus să vindecă pe un om bolnav în această zi.

5. Isus observă că acei ce erau invitați la masă se siliu să ia locurile cele mai bune. Atunci El le spuse că atunci când cineva este invitat la un ospăț, nu trebuie ca el însuș să-și aleagă scaunul cel mai bun, căci poate ca locul acela să fie hotărât pentru altul, și se va simți rușinat când i se va spune să se ridice de acolo și să ia un loc mai în urmă.

6. Ca o avertizare pentru toate timpurile, spre a ne păzi de a fi iubitori de noi înșine, și a ne sili să ne înălțăm pe noi înșine față de alții, Isus spuse aceste cu-

vinte: „Pentru că oricine se înalță pe sine va fi umilit; și cine se umilește pe sine va fi înălțat.

7. „Dar zicea celui care îl chemase: când faci prânz sau cină, nu chemă pe prietenii tăi nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii avuși, ca nu cumva și ei să te cheme iar, și să ai răsplată. Ci când faci ospăț, cheamă săraci, neputincioși, șchiopi, orbi, și fericii vei fi, pentru că n'au să-ți dea napoi; dar și-se va răsplăti la învierea dreptilor”.

8. Apoi Isus le spuse o pildă zicând: „Un om făcea cină mare și chemă pe mulți, și trimise pe sluga sa la ceasul cinei să zică celor chemați; veniți că acum este gata. Și începură unul după altul loși să ceară ertare. Cel dintâiu îi zise: am cumpărat o țarină, și am trebuință să mă duc s'o văd; te rog ertă-mă.

9. „Și altul zise: am cumpărat cinci perechi de boi, și mă duc să-i încerc; te rog ertă-mă. Și altul zise: m'am însurat, și deaceia nu pot veni.

10. Și întorcându-se sluga spuse Domnului său acestea: „Stăpânul casei știu că acestea erau niște scuze neadevărate, și astfel ei dovedeau într'adevăr, că erau niște oameni cari nu iau în seamă invitația lui.

Atunci mâniindu-se stăpânul casei zise slugelor sale: ieși îndată în străzile și cărările orașului și adu aci săraci și neputincioși și orbi și șchiopi. Și zise sluga: „Domnule, s'a făcut ce ai porunci și mai este loc.

11. „Și zise Domnul către slugă: eși la drumuri și garduri și silește-i să intre ca să-mi facă casa plină: căci zic vouă că din acei bărbați cari au fost chemați nici unul nu va gustă din cină Mea”.

12. Isus urmărise un anumit scop spunând această pildă, sau povestire. El doria ca oamenii să înțeleagă că ei sunt acei invitați despre cari se spunea în pildă. Invitarea de-a primi un loc în împărăția lui Dumnezeu, a fost dată în primul rând preoților și poporului evreu. Din clipa în care au refuzat să o primească, chemarea a fost îndreptată către neamuri.

13. Aștăzi noi avem ocazia fericită de a primi invitația dacă vroim. Mulți sunt tot atât de ocupați în săvârșirea propriului lor lucru, și în plăceri, încât nu vor să primească invitația. Ei nu vor putea avea un loc în împărăție, atunci când va veni Isus. Noi cari iubim pe Domnul, trebuie

să facem tot ce putem pentru ca să ducem această invitație a lui Isus, și celor cari încă nu au primit-o.

Intrebări.

1. Unde mergea Isus când era invitat? In ce fel se siliă să fie de ajutor oamenilor când El venia într-o casă? Unde merse El într'un Sabat?

2. Pe cine văzu Isus că are nevoie de ajutor? Ce își reaminti Domnul?

3. Ce întrebare puse El fariseilor? De ce nu răspunseră aceștia? Ce ajutor dădu atunci Isus, aceluia om bolnav?

4. Ce altă întrebare puse Isus conducătorilor evrei? De ce nu putură să răspundă nici de data aceasta?

5. Când cina fu gata ce observă Isus? Ce spuse El cu privire la această dorință de înălțare prin el însuși? Din ce pricină va fi rușinat acel care a luat unul dintre scaunele cele mai bune?

6. Ce cuvinte spuse Isus spre a ne fi de ajutor atunci când suntem inclinați să căutăm pentru noi locurile cele mai de cinste?

7. Ce spuse Isus către acel fariseu care a dat acea cină? Ce se pare că se așteaptă atunci, când înviți pe cei bogăți pe cei mai de seamă oameni la ospăț? Pe cine spuse Isus că ar trebui să ospătam în casele noastre? Când vom fi răsplătiți de o astfel de ospitalitate?

8. Ce solie în legătură cu parabola, trimise un oarecare om pentru a invita pe oaspeți? Ce începură să facă unii dintre invitați?

9. Cari alte două scuze mai sunt amintite?

10. Ce făcu servul? Ce știă stăpânul casei? Ce sfat dădu el servului? Ce spuse după aceea servul?

11. Cum erau ceilalți oaspeți cari fură aduși în casă? Ce spuse despre acei invitați cari s'au scuzat că nu pot veni?

12. Cu ce scop a spus Domnul această pildă? Către cine făcu El în primul rând invitarea de a lua un loc în împărăția lui Dumnezeu? Din clipa în care ei refuzară, către cine se îndreptă chemarea?

13. Ce ocazie fericită avem noi astăzi? Din ce pricină nu primesc nici acum unii? Ce nu vor avea aceștia când va veni Isus? Ce ar trebui să facem acum, noi cari iubim pe Domnul?

Lecțiunea 2 — 9 Ianuarie 1926.

Parabola cu oaia pierdută; Fiul risipitor.

Text biblic: Luc. 15, 1—32.

De memorizat: „Sculându-mă voi merge la tatăl meu”. Luc. 15, 18.

1. Isus doriă să-i facă pe oameni să înțeleagă iubirea cea mare a Tatălui pentru acei cari pribegesc departe de El și cari rătăcesc pe cărările păcatului; de aceea El le spuse pilda cu oaia pierdută, zicând: „Care om dintre voi având o sută de oi și pierzând una din ele nu lasă pe cele nouăzeci și nouă în câmpie, și se duce după acea pierdută până când o va fi găsit? Și gășind-o o pune pe umerii săi bucurându-se.

2. „Și după ce a venit acasă cheamă prieteni și vecini zicându-le: bucurați-vă împreună cu mine, că mi-am găsit oaia cea pierdută. Zic vouă că astfel pentru un păcătos care se pocăște va fi bucurie în cer (păcatul adusese tristețe) mai mult decât pentru nouăzeci și nouă de drepți cari n'au trebuință de pocăință”.

3. Observă iubirea cea mare a păstorului. Când el găsește pe acea sărmană oaie rătăcită, nu o mustră fiindcă i-a pricinuit neliniște și a trebuit să o caute; el nu o gonește să meargă înainte, nici nu o lasă să meargă pe jos spre casă. În bucuria sa el o ia sus și o strânge în brațele sale și așa o duce înapoi la staul. În această milă iubitoare se poate vede, modul plin de iubire în care Isus ne primește, atunci când ne predăm Lui și când îl rugăm să aibă grije de noi.

4. După aceea Isus le mai spuse și o altă pildă, spre a ne dovedi că Tatăl din ceruri încă mai iubește pe acei cari odată au fost copiii Săi, dar cari s'au îndepărtat de El.

5. Isus vorbi despre un oarecare om care avea doi fii. Celui mai tânăr începu să nu-i mai placă să stea acasă, și ceru dela tatăl său să-i dea partea sa de avere. Și nu după multe zile fiul strângând toate se duse într-o țară depărtată, și acolo el își risipi averea cheltuind ne-bunește pentru plăceri.

6. „Și după ce dânsul cheltui tot, se întâmplă foamea mare prin acea țară, și el începă să fie în lipsă”. Atunci el plecă să lucreze la un om din țara aceea, „și îl trimise la câmpul său să păzească porcii”. După un oarecare timp, tânărul ajunsese așa de flămând încât ar fi fost bucuros

să mănânce roșcovele pe cari le mâncau porcii, „dar nu i le da nimeni”.

7. In această strămtorare în care se află, el începî să se gîndească la casa pîrintească. El își zise: „Câți argași ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aci!” Mă voi sculă, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: „Tată, am pîcătuil înaintea cerului și înaintea ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argașii tăi”. Și s'a sculat, și a plecat la tatăl său.

8. „Cînd eră încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s'a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult. Fiul i-a zis: „Tată am pîcătuil împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sum vrednic să mă chem fiul tău”. Dar tatăl a zis slugilor sale: „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțămintea în picioare. Aduceți vițelul cel mai îngrășat, și tăiași-l. Să mîncăm și să ne veselim, căci acest fiu al meu eră mort și a înviat; eră pierdut, și a fost găsit. Și au început să se veselească”.

9. Fiul cel mai mare muncia la câmp; și cînd se apropie de casă el auzi cîntec și jocuri, și întrebă pe unul din argași ce însemnează acestea. Cînd auzi că s'a întors acasă fratele său, se înlîrită de mânie și nu voia să intre. Tatăl său leși afară și vorbi cu el; dar el eră supărat, și dovedia prin aceasta că este iubitor de el însuș; și aceasta îl făcu gelos.

10. Tatăl său îi vorbi cu bunătate, și îi spuse: „Fiule, tu întotdeauna ești împreună cu mine și toate ale mele, ale tale sunt. Trebuie să ne veselim și să ne bucurăm, că fratele tău acesta mort eră și învie; pierdut eră și se află”.

Intrebări.

1. Ce se siliă Isus să facă să înțeleagă oamenii? De câte oi este vorba în parabola pe care o puse El? Ce va face un om dacă se va fi pierdut o oaie? Cît timp o va căuți? Ce va face cînd o va găsi?

2. Ce va spune prietenilor și vecinilor săi? Cître ce ar trebui să ne îndreptăm gîndul cînd auzim despre această căutare și găsire?

3. Ce putem observă noi în iubirea plină de milă pe care a dovedit-o păstorul față de oaia rătăcită? Intru cît se aseamănă ea cu iubirea lui Dumnezeu față de copiii Săi?

4. De ce mai spuse Isus încă o altă pildă?

5. In pildă, câți fii aveă acel tată? Ce ceru fiul cel mai mic dela tatăl său? De îndată ce i se dădu partea lui de avere, unde se duse el? Cum folosi banii?

6. Ce nenorocire veni peste el? Ce lucru i se dădu să facă? Cît de fîmînd ajunsese acest fiu? Ce putem înțelege din aceea că îl părăsise prietenii?

7. In strămtorarea în care se află, la ce lucru începă să se gîndească? Ce își zise el însuș? Ce se hotărî să facă? Ce se hotărî să spună tatălui său?

8. Cum putem ști că tatăl său se uită să vadă dacă nu vine și că mereu îl așteptă? Cînd se întâlniră ce spuse fiul? Dar tatăl ce spuse servitorilor să facă? Prin ce experiență spuse tatăl, că a trecut fiul?

9. Unde eră fiul cel mare cînd sosi acasă fiul cel mic? Cum află el că se întoarse fratele său? Cum deveni el cînd află lucrul acesta? Cum ne arată cuvintele sale că eră el?

10. Cum vorbi tatăl către fiul cel mare? Ce îi spuse? Pentru care motiv trebuia să se bucure?

Lecțiunea 3 — 16 Ianuarie 1926

Economul nedrept.

Text biblic: Luc. 16, 1—15.

De memorizat: „Cel credincios în pușin, este credincios și în multe”. Luc. 16, 10.

1. Isus le spuse o pildă despre un om care eră foarte bogal, și care angajase un econom spre a aveă grijă de afacerile sale. Un econom credincios va fi atent asupra avulului ce i-a fost încredințat, tot atît de credincios ca și cum ar fi al său propriu, și nu va lăsa pe nimeni să fure din averile stăpînului său, sau să nu plătească stăpînului său ceea ce îi este dator.

2. In pildă, omul bogal auzi că economul său nu este credincios, și că risipește averea sa. Omul bogal îl chemă pe econom și îi zise: „Ce este aceasta ce auz de tine? Dă socoteală de economia ta, căci nu mai poți fi econom?”

3. Economului îi fu frică atunci cînd stăpînul îl chemă să-i dea socoteala. Și el văzu înaintea sa trei căi. Cînd el nu ar mai putea să fie econom, el trebuia sau să muncească, sau să cerșească, sau să moară de foame. „Ce am să fac, pentru că domnul meu ia economia dela mine? A săpa nu sunt în stare, a cerși imi este

rușine". Atunci el hotări să-și facă prietenii din acei cari aveau datorii la stăpânul său, și zise: „Știu ce am să fac, pentru ca atunci când voi fi fost dat afară din economie să mă primească chiar în casele lor.

4. „Și chemând la sine câte unul pe fiecare dintre datornicii domnului său zise celui dintâiu; cât ești dator domnului meu? Iar el zise: o sută de măsuri de untdelemn. Și el îi zise: Primește-ți înscrisul și șezând scrie de grabă cincizeci. După aceea zise celuiilalt: dar tu cât ești dator? Iar el zise, o sută de măsuri de grâu. Și el îi zise: primește-ți înscrisul și scrie optzeci.

5. În chipul acesta acest econom nedrept făcea ca toți cari datoriau stăpânului său, să ia parte la fapta sa nedreaptă, desigur dacă și ei se învoiau să facă ceace el spuneă. Un om care datoră 20000 de lei avea să plătească numai cinci mil. Economul înșelă în chipul acesta pe stăpânul său în profitul acelor oameni, și la rândul lor aceștia erau datori ca să se poarte cât mai bine cu el.

6. În pildă, omul bogat, laudă pe economul nedrept, fiindcă lucră cumințe. „Bogatul laudă această șiretenie a economului care a lucrat în chip necinsit. Dar Isus nu o laudă. El folosește doar întâmplarea spre a scoate o învățătură. Printre vameși, se făceau asemenea fapte necinsite; și acum ei puteau vedea că Isus știe aceste lucruri, așa că ei nu puteau spune că sunt drepți.

7. După ce spuse pilda, Isus spuse: „Fiii acestui veac sunt., mai cumințe decât fiii luminii“. Prin aceste, El doriă să spună că oamenii cari nu iubesc pe Dumnezeu, sunt mai zeloși a lucra pentru ei înșiși, decât sunt Creștinii în a servi pe Domnul.

8. Se apropie ziua când noi va trebui să dăm socoteală de felul în care am întrebuințat binecuvântările pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. Noi trebuie să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Pentru lucrarea Sa, vom împărți lucrul cu acei cari sunt mai slabi. Atunci când lucrurile pământești vor fi trecut, noi vom fi primiți cu bucurie în casa pe care ne-a pregătit-o Domnul Isus.

9. Isus spune: „Cel credincios în puțin este credincios și în mult, și cel nedrept în puțin, nedrept este și în mult. . . Nici o slugă nu poate servi la doi domni, căci sau pe unul va urî și pe celalt îl va iubi, sau de unul se va ține și pe celalt îl va desprețui. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui mamona (bogățiile).

10. Când fariseii auziră pilda, și ce spune Isus în legătură cu ea, ei răsăeră de El, căci erau iubitori de arginți. Isus le spuse: Dumnezeu cunoaște inimile voastre“.

Intrebări.

1. Despre cine spuse Isus evreilor o pildă? Cât de credincios va fi un bun econom în a îngriji de avutul ce i-a fost încredințat? Ce nu va lăsa pe nimenia să facă?

2. Ce auzi omul bogat din pildă? Ce zise economului?

3. Ce făcă pe econom să fie fricos? Ce își zise el? Care trei căi le văzu că i-ar fi înainte? Dintre cari oameni hotări să-și facă prietenii? Ce trebuia să facă apoi acești oameni pentru el?

4. Pe cine chemă el în acelaș timp? Ce întrebă pe unul? Ce datorie avea el? Ce îi spuse economul? Cât de mult datoră un altul? Ce îi spuse economul să facă?

5. În chipul acesta, cine deveniră partași la fapta necinsită a economului? Cât trebuia să plătească cineva care datoră 20000 de lei? Cine eră înșelat? Cine profită? De cine avea să fie ajutat economul?

6. În pildă, cine laudă pe econom? Din ce pricină îl laudă? Cine nu îl laudă? Pentru ce spune Domnul această pildă? De ce aveau nevoie vameșii să scoată învățatură din această pildă?

7. Ce spuse Isus despre fiii lumii? Ce voia să înțeleagă prin aceste cuvinte?

8. Ce zi a venit pentru noi toți? Cum putem noi risipi acum, acele lucruri cari aparțin lui Dumnezeu? Pentru ce lucruri trebuie să ne predăm pe noi înșine? Cum vom ajuta pe alții? Ce primire ducuroasă așteaptă pe acei ce servesc în felul acesta pe Dumnezeu?

9. Ce spune Isus despre acei cari sunt credincioși în cele mici? Ce spune despre acei necredincioși în lucrurile mici? Ce nu poate să facă un om? Cum va privi pe unul dintre domni?

10. Cum au primit fariseii pilda, și cuvintele lui Isus? Ce spirit aveau ei? Ce le spuse Domnul Isus?

Lecțiunea 4 — 23 Ianuarie 1926

Invierea lui Lazăr; Uneltirile preoților.

Text biblic: Ioan 11, 1—54.

De memorizat: „Eu sunt invierea și

vieaja. Cine crede Mine, viu va fi, chiar dacă va fi murit". Ioan 11, 25.

În timp ce Isus învătă în acel loc, întristarea veni în casa iubitorilor Săi prieteni cari locuiau în micul sat al Betaniei, nu departe de Ierusalim. Aceasta era casa Mariei și a Martei, și a fratelui lor Lazăr, care era greu bolnav.

2. Maria și Marta erau foarte neliniștite și doriau pe Isus, căci aveau credința că numai El este singurul care ar putea să redea sănătate fratelui lor. Deci surorile trimise la dânsul zicând: „Doamne, iată pe care îl iubești este bolnav”. Ele credeau că de îndată ce Isus va primi această veste, El se va grăbi să vină. Cât de neliniștite erau în așteptarea venirii Lui.

3. „Și Isus iubiă pe Maria și pe sora ei și pe Lazăr”. Totuși când auzi că Lazăr este bolnav, mai rămase două zile acolo unde era. Apoi după aceasta zice ucenicilor: să mergem iar în Iudeea. . . Lazăr prietenul nostru a adormit; dar mă duc ca să-l deșept din somn.

4. „Deci ucenicii îi ziseră: Doamne, dacă va fi adormit va fi scăpat. Dar Isus vorbise despre moartea lui Lazăr; și dânsii crezuseră că vorbește despre moartea somnului. Deci atunci Isus le spuse fără sfială: Lazăr a murit, și mă bucur pentru voi, că nu eram acolo, pentruca să credeți; să mergem dar la dânsul”.

5. Prin această întârziere de a veni în Betania, după moartea lui Lazăr, Isus avea de gând față de necredincioșii Evrei de a le da cel mai mare semn pe care îl dăduse vreodată că El este Fiul lui Dumnezeu. El doriă ca ei să cunoască că El are puterea de a redă vieaja aceluia cari sunt în morminte.

6. În timpul călătoriei Sale spre Betania, Isus mergea încet, tămăduind boale și ajutând celor cari veneau la El. Când ajunsese în sat, Isus se opri într'un loc retras depe drum, și trimise pe un vestitor să spună Mariei și Martei că El a sosit.

7. „Venind dar Isus îi află pe Lazăr fiind de patru zile în mormânt. . . Și mulți dintre ludei veniseră la Marta și doriau să le mângâie pentru fratele lor. Deci Marta îndată ce auzi că vine Isus, eși înaintea Lui; iar Maria ședea jos în casă.

8. „Și Marta zise către Isus: Doamne, dacă ai fi fost aici, n'ar fi murit fratele meu. . . Fratele va învia, îi zise Isus. Și tu îi zice Maria că va învia la învierea în ziua de apoi. „Eu sunt învierea și vieaja”, îi zise Isus. Așa este Doamne, îi zise ea, eu am crezut că tu ești Hristosul al lui Dumnezeu Fiul care vine pe lume.

9. „Și zicând acestea se duse și chemă pe Maria, și spunând în ascuns: Învățătorul este aci și te cheamă. Aceea îndată ce auzi se sculă în grabă și vine la Dânsul”. Evreii cari erau în casă urmară pe Maria: Când veni la Isus spuse la fel ca și Marta: „Doamne, dacă ai fi fost aici, nu mi-ar fi murit fratele”.

10. „Iar Isus când o văzu plângând și pe ludeii cari veniseră împreună cu dânsa plângând și El gemu în Spiritul Său și se turbură, și zise: Unde l-ai pus? Doamne, îi zice ele, vino și vezi. Isus lacrămă. Deci ziceau unii: iată cât de mult îl iubiă! Iar unii dintre dânsii ziceau: nu putea oare acesta care a deschis ochii orbului să facă ca și acesta să nu moară?”

11. „Deci Isus gemând în Sine, vine la mormânt; și era o peșteră, și o piatră era pusă înaintea ei. Luași piatra, zice Isus. . . Deci luară piatra de unde era pus mormântul. Iar Isus ridică ochii în sus și zise: Tată îți mulțumesc că M'ai ascultat. Eu știam că toldeaua mă ascuți; dar am zis pentru gloata ce stă împrejur, pentru ca să crează că Tu M'ai trimes”.

12. „Și zicând acestea strigă cu glas mare: Lazăre, vino afară! Și ieși mortul având picioarele și mâinile legate cu fâșii de pânză, și fața lui era înfășurată cu un ștergar. Deslegați-l, le zice Isus, și lăsați-l să meargă.

13. „Deci mulți dintre ludei, cari veniră la Marta și văzură celece făcū Isus, crezuseră într'ansul. Iar unii dintre dânsii se duseră la farisei și le spuse cele ce făcū Isus. . . Deci din acea zi se sfătuiră să-l omoare”.

Intrebări.

1. Cari prieteni iubiți ai Domnului, locuiau în Betania? Ce întristare veni asupra lor pe când Isus era departe de acolo?

2. Pe cine doriau ele? Ce credeau că ar putea să facă Isus? Ce veste li trimise? Ce credeau că va face Isus de îndată ce va auzi această veste?

3. Cum priviă Isus pe cele două surori și pe fratele lor? Cât stătū Isus în locul în care se află? Ce spuse ucenicilor Săi? Ce spuse Isus cu privire la Lazăr?

4. Cum dovediră ucenicii că nu înfășură cuvintele lui Isus? Ce le vorbi apoi pe față? Era vesel Isus de ceace se întâmplase în acel timp în Betania?

5. Ce scop avea Isus de mergea încet spre Betania? Ce doriă El ca să cunoască Evreii cei necredincioși?

6. Pe drumul spre Betania ce îl făcea pe Isus să întârzieze așa de mult? Unde se opri El când ajunsese aproape de sat? Ce vorbă trimise El?

7. De cât timp fusese înmormântat Lazăr? Cum se siliuau mulți Evrei să-și arate iubirea lor? Ce făcū fiecare dintre surori când veni Domnul?

8. Ce îi spuse Marta? Ce răspunse Isus? Ce îi spuse Marta că știe? Ce spuse Isus că este El? Cum își dovedī Marta credința ei în Domnul Isus?

9. Pe cine chemă Marta? Ce făcū îndată Marta? Ce cuvinte repetă Maria când veni la Domnul Isus?

10. Cât de mult înduioșă pe Domnul Isus plānsul Mariei și al Evreilor? Ce întrebare puse El? Ce răspuns I-se dădū? Cum își arată Isus mila Sa iubitoare? Ce spuseră Evreii? Ce întrebare eră în mintea unora dintre ei?

11. In ce fel de loc eră îngropat Lazăr? Ce poruncă dădū Isus? Către cine vorbī apoi Isus? Pentru ce se rugă înaintea oamenilor?

12. După rugăciune ce strigă Isus cu glas mare? Care fu urmarea? Care eră înfățișarea lui Lazăr? Ce spuse Isus prietenilor să facă?

13. Din acel moment, ce făcură mulți Evrei? Unde merseră alții? Din aceea zi, ce făcură mulți?

Lecțiunea 5 — 30 Ianuarie 1926.

Văduva supărătoare; Fariseul și vameșul; Isus binecuvintează pe copiii cei mici.

Text biblic: Luc. 18, 1—17.

Texte paralele: Mat. 19, 13—15; Marc. 10, 13—16.

De memorizat: „Lăsați copiii să vină la Mine, și nu-i opriți; căci Impărăția lui Dumnezeu este a unora ca acestora”.

1. Isus spuse o pildă spre a învăța pe acei cari îl urmau ca ei să nu se simtă oboșiți de a se ruga. El spuse: Intr'un oraș eră un judecător, care nu se temeă de Dumnezeu și de om nu se sfiă. In cetate se află și o văduvă, care veni la judecător și îi cerū să-i facă „dreptate față de protivnicul ei”.

2. La început judecătorul nu o luă în seamă, totuș ea continuă cu cererea ei. In cele din urmă judecătorul zise: „Deși de Dumnezeu eu nu mă tem nici de om nu mă sfiesc, totuș, pentrucă văduva aceasta îmi face supărare îi voi face

dreptate, ca nu în cele din urmă venind să mă înfrunte srașnic.

3. „Și Domnul zise: auziți ce zice judecătorul nedrept”. Dacă acest judecător a dat ajutor acestei sărmane femei, din pricină că îl rugase atât de mult, Domnul care ne iubește atât de mult, va opri pe Satan, care este dușmanul nostru, de a ne face vreun rău, dacă și noi cerem tot cu atâta stăruință ca și văduva. Dacă noi rugăm pe Dumnezeu, El ne va liberă din puterea lui Satan.

4. Mulți dintre fariseii cari auziseră cuvintele lui Isus, făceau parte din acei cari se credeau pe ei înșiși că sunt buni. Ei se socoteau mai buni decât alți oameni. Spre a ajuta pe acești Farisei, Isus spuse o altă pildă.

5. Isus începū pilda prin a zice: „Două oameni se duseră sus în sancluar ca să se roage, unul fariseu și celălalt vameș”. Fariseul ședeă în picioare cu mândrie, intr'un loc de unde puteă să fie văzut și auzit de alții, și se rugă: „Dumnezeule, îți mulțumesc, că nu sunt ca ceilalți oameni”. El numără lucrurile cele rele pe cari le săvârșiau alții, după cum el nu ar fi făcut asemenea lucruri, și mulțumiă lui Dumnezeu că nu este păcătos, ca alți oameni și în deosebi cum îl consideră pe vameșul care stăleă lângă el.

6. Fariseul, în rugăciunea sa spuse: „Postesc de două ori pe săptămână dau zeciuială din tot ce dobândesc”. El speră ca acei cari aud rugăciunea sa să la seama ce om bun este el. Aceasta eră cu totul diferit de ceea ce avea să se roage. El părea că mai mult își vorbește lui însuș decât lui Dumnezeu. Ce om bun gândiă el că este. Inșă Dumnezeu ce zise când privi la el? El văzū un om cu buze lăudăroase și cu inimă mândră, un om a cărui rugăciune El nu puteă să o asculte.

7. Inșă vameșul, pe care fariseul cel mândru, îl disprețuiă, se rugă deasemenea. El stătu la un loc retras de ceilalți, și nu voia nici ochii să-i ridice spre cer, și își bătea pieptul zicând: Dumnezeu, iartă-mă pe mine păcătosul”.

8. Acest om cugetă la bunătatea și atotputernicia lui Dumnezeu, în timp ce propria sa viață și-o vedeă plină de păcate. El nu se simția în stare de a se ruga pentru sine însuș. El eră foarte trist din pricină tuturor faptelor sale cele rele, și rugă cu multă stăruință pe Dumnezeu, ca să-l ierte. Rugăciunea sa plăcū lui Dumnezeu, și El fu gală să ierte și să ajute pe vameș înlocmai după cum un tală, este gata să primească pe fiul său cel rău

atunci când el vine cu inima zdrobită din pricina păcatelor lui.

9. Când Isus sfârși această pildă, El spuse: „Oare cine care se înalță pe sine (sau cei lăudăroși asemenea acestui fariseu) va fi umilit; iar care se umilește pe sine (cel căruia îi pare rău cași acestui vameș) va fi înălțat.

10. Printre mulțimea strânsă împrejurul Domnului Isus, se aflau și mai multe mame cu copilașii lor cât mai aproape de Isus, pentru ca El să poată să-și așeze mâinile Sale peste ei și să-i binecuvinteze. Când ucenicii văzură ce vor să facă aceste mame, se încercară să le îndepărteze, căci ei gândiau că s'ar supăra Isus. Însă Domnul spuse: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți; căci împărăția lui Dumnezeu este a unor ca aceștia”. „Și îmbrățișându-i îi binecuvântă, punând mâinile asupra lor.

11. Isus le spuse ucenicilor că numai dacă inimile lor vor fi sincere și credincioase asemenea unui copilăș, ei vor putea intra în ceruri. Nimenea să nu întârzie de a veni la El spre a primi binecuvântări. Fiecare copil poate să vină la El și să-l ceară ceace are nevoie. El ne binecuvintează cu iubire, blândețe, și bunăvoință și vrea să ne ajute să facem numai lucruri bune.

Intrebări.

1. Ce doriă Isus să învețe printr'o pildă? Cum începî El pilda? Cine mai locuie în cetate? Ce cerî văduva să-i facă judecătorul?

2. Ce nu voi la început să facă judecătorul? Cum se poate vedea că aceea se rugă de el cu stăruință? Ce spuse el în cele din urmă?

3. Ce spuse Domnul? Din ce pricină este Domnul mai grăbit să ne ajute pe noi, decât cum a ajutat acel judecător pe acea femeie sărmană? Cine este dușmanul nostru? Cum putem fi scăpați de puterea lui?

4. Ce credeau mulți farisei despre ei însuși? Cum se socotiau pe ei? In ce chip căută Isus să ajute pe acești farisei?

5. Cum începî pilda? Despre cari doi oameni le vorbi Domnul? Pentru ce lucru mulțumiă fariseul lui Dumnezeu? Ce spuse el cu privire la ceilalți? Despre care om vorbi el îndeosebi?

6. Cum vorbi fariseul despre el însuși, în rugăciunea sa? Ce speră să observe alții? Către cine pareă că vorbește el? Cum îl văzu Dumnezeu? Ce nu puteă audă Dumnezeu?

7. Cine se mai rugă deasemenea în acel timp în templu? Unde stătea el? Ce nu voiă să facă? Cum își arată părerea sa de rău? Care eră rugăciunea sa?

8. La ce lucru se gândia acest om în rugăciunea sa? Cum își vedea propria sa vieață? Ce nu se simția el în stare să facă? Din ce pricină eră el trist? Ce îl rugă pe Dumnezeu să-i facă?

9. Ce spuse Isus când sfârși pilda? In pilda cine se înalțase pe el însuși? Cine se umilise pe el însuși?

10. Cine se află printre mulțimea strânsă în jurul Domnului Isus? Ce făcură acele mame? Ce doriau ele să facă Domnul? Din ce pricină gândiau ucenicii să le îndepărteze? Ce cuvinte de iubire spuse El cu privire la copilași? Ce făcî Domnul Isus după aceea?

11. Ce spuse Isus, ucenicilor săi? Pentru ce lucru nimenea nu este prea tânăr sau prea micuț, spre a-l putea primi?

12. Ce dorește și azi Domnul Isus să facă? Pentru care lucru nu trebuie să întârzie nici un copil? Ce poate să facă fiecare copil? La ce ajută fiecăruia dintre noi binecuvântările Domnului Isus?

Lecțiunea 6 — 6 Februarie 1926.

Despre tânărul bogat.

Text biblic: Mat, 19, 16—30.

Texte paralele: Marc. 10, 17—32; Luc. 18—30.

De memorizat: „Dacă voiești să intri în vieață, păzește poruncile”. Mat. 19, 17.

1. Pe când Isus, împreună cu ucenicii Săi mergeau pe cale, un tânăr veni alergând, îngenunchi înainte lui Isus, și zise: „Învățătorule bun, ce lucru bun să fac, ca să am vieață veșnică”? Acest tânăr eră un tânăr bogat conducător al uneia din sinagogile Evreilor.

2. Isus zise tânărului: „Pentru ce Mă numești bun? Nimenea nu este bun decât numai unul Dumnezeu”. Isus voiă să vadă dacă tânărul vorbiă din convingere. Dacă tânărul gândia că Isus este într'a-devăr bun, atunci el trebuia să creadă că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Apoi Isus răspunse la întrebarea lui, zicând: „Dacă voiești să intri în vieață, păzește poruncile. Care? zise el”.

3. Acest tânăr învățase Cuvântul lui Dumnezeu. La început, se poate ca el să fi gândit că Isus vrea să spună despre oarecari legi de ale Evreilor; însă mai târziu el înțelese că Domnul vorbește de

cele Zece Porunci scrise pe table de piatră de degetul lui Dumnezeu. Pentru ca nu cumyă să înțeleagă greșit, Isus repetă câteva din ele, printre care erau :

„Nu fură.

„Nu mărturisi mincinos“.

„Cinstește, pe tatăl și pe mama ta“.

Apoi El încheie cu marea poruncă, „lu-bește pe aproapele tău ca pe tine însuși“.

4. „Zise Lui tânărul: toate acestea le-am păzit din tinerețea mea; ce-mi lipsește?“ Pe când Isus privi la tânăr, El îl iubiă. Domnul doriă să-l vadă scăpat de un lucru care îl reține de a da întreagă inima sa, lui Dumnezeu. Isus văzu că dacă tânărul conducător ar ajunge să facă alegerea cea bună, el ar aduce pe mulți alții la Isus.

5. Cu multă blândețe Isus îi zise: „Un lucru îți lipsește. „Dacă voești a fi desăvârșit, mergi vinde averea ta și dă săracilor, și vei avea comoară în cer, și vino urmează-Mi. In felul acesta Isus puse înaintea tânărului ori să servească lui Dumnezeu, și să îndepărteze orice iubire de sine din inimă, ori să-și urmeze propria lui cale, și să poată avea mai departe plăcerile, bogățiile și mărirea pe care i-o poate da lumea.

6. Sfârșitul acestei povestiri este trist. Deși inima acestui tânăr fu atrasă spre Isus, și deși doriă cu adevărat să fite fiul lui Dumnezeu, el simți că nu poate să se despartă de propriul lui fel de viață. Biblia ne spune că el se întoarse dela Isus, și „plecă întristat, căci avea avuții multe“.

7. „Și Isus uitându-se împrejur, zise ucenicilor Săi: „Cât de greu vor intra avuții în împărăția lui Dumnezeu. Iar ucenicii erau uimiți de cuvintele Lui. Dar Isus iarăși, răspunzând, le zise: Copii, cât de greu este pentru acela cari se încred în avuții, de a intra în împărăția lui Dumnezeu“.

8. „Alunci începând Petru li zise: Iată noi lăsarăm tot și-Ti urmăm; deci ce vom avea noi? Iar Isus le zise: când Fiul omului va fi șezut pe tronul mării Sale, omul va fi șezed și voi pe cele douăsprezece tronuri“. Isus spuse deasemenea: „voi veți moșteni viața veșnică“.

9. In fiecare zi noi alegem ori să servim lui Dumnezeu ori propriilor noastre plăceri. Fiecăruia îi vine câte ceva prin care este încercat. Isus ne invită, să-l dăm inimile; alegerea însă este lăsată la voia noastră, și fiecare trebuie să hotărască pentru sine însuși. Oare nu fiecare dintre noi putem spune:

„Isuse scump vreau a-Ti urmă.

Căci auzii chemarea Ta?“

Intrebări.

1. Cu cine se întâlni Isus, și ce spuse acesta?

2. Care fu convorbirea dintre Isus și acel tânăr? Ce ar fi trebuit să creadă acel tânăr, dacă el gândiă că Isus este într'adevăr bun?

3. Ce învățase acest tânăr? Despre cari porunci vorbiă Isus? Cu ce poruncă mare încheie Domnul?

4. Ce mai spuse tânărul? In timp ce Isus privi la el, ce doriă să vadă? Ce ar fi putut face acest tânăr dacă ar fi făcut alegerea cea bună?

5. Ce îi spuse Isus cu multă blândețe? Ce chestiune puse Isus înaintea lui?

6. Deși eră atras spre Isus, totuș ce nu făcu tânărul? De ce? Cum a plecat de lângă Domnul Isus?

7. Ce făcu pe ucenici să rămână uimiți? In ce fel repetă Isus aceeaș părere de mai înainte?

8. Ce întrebă Petru? Ce făgăduință le dădu Domnu Isus?

9. Ce să facem în fiecare zi? Ce îi vine fiecăruia? Ce făcu Isus? Ce trebuie să facă fiecare pentru sine însuși? Ce ar trebui să spunem din toată inima?

Lecțiunea 7 — 13 Februarie 1926.

Lucrătorii din vie.

Text biblic: Mat. 20, 1—16.

De memorizat: „Mergi și voi în via mea, și ce este cu dreptul voiu da vouă“. Mat. 20, 1.

1. In zilele în cari Domnul se găsiă pe pământ, se obișnuiă ca oamenii cari nu aveau de lucru să meargă în târguri și să aștepte pe cineva care să-i angajeze. Pe acolo se găsiu multe vii și livezi cu pomi fructiferi alături pe văi cât și pe dealuri și alunci când proprietarii aveau nevoie de ajutoare multe, ei se duceau în târguri spre a găsi oameni să lucreze. Evreii cunoșteau foarte bine acest obicei, și Isus le dădu o învățătură spunându-le o pildă în legătură cu acest obicei.

2. El spuse: „Impărăția cerurilor este asemenea unui om stăpân de casă, având o vie. El ieși des de dimineață ca să tocească lucrători în via sa. Și învoindu-se cu lucrătorii, să-i plătească un dinar pe zi, îi trimise în via sa. Un dinar pare a fi o sumă mică; însă această sumă eră socotită ca plată convenită pentru munca de o zi.

3. Lucrătorii angajați de dimineață, începură lucrul aproape de răsăritul soarelui. Stăpânul de casă mergând din nou în târg pe la al treilea ceas (orele 9) văzu pe alții stând fără lucru în târg, și acelora le zise mergeți și voi în via mea și ce este cu dreptul voi da vouă. Și ei se duseră.

4. „Eșind iar pe la al șaselea și al noulea ceas (la amiază și la ceasurile trei) făcū asemenea“. Toți acești oameni se duseră să lucreze fără a ști cât vor primi.

5. „Eșind apoi pe la al unsprezecelea ceas (orele cinci) găsi pe alții stând fără lucru, și le zise: pentru ce stați aci toată ziua fără lucru? Ei îi zic: penrucă nimenia nu ne-a tocmil. Zice lor: mergeți și voi în via mea, și ce este cu dreptul veți primi“. Acești lucrători trebuie să fi fost într'o parte de târg, unde stăpânul de casă nu se duse încă până atunci să caute lucrători.

6. Oamenii cari fuseseră tocmiți de dimineață, erau singurii cărora le spuse exact cât aveau să primească pentru lucrul din ziua aceea. Ceilalți dovediră încredere în stăpânul de casă prin faptul că nu au pus nici o întrebare cu privire la bani. Ei aveau credință că îi va plăti bine și pe drept.

7. „Și făcându-se seară, zice Domnul viei către îngrijitorul lui: Cheamă pe lucrători și le dă plata, începând dela cei de pe urmă până la cei dintâi.“ În felul acesta, acei cari fuseseră tocmiți mai târziu erau plătiți întâi. Și venind cei dela al unsprezecelea ceas, primiră câte un dinar.

8. „Și venind cei dintâi socotiau că vor primi mai mult, dar primiră și dânșii câte un dinar. Primind însă, cărtiau împotriva stăpânului de casă zicând: acești din urmă au făcut un ceas, și i-a pus deopotriv cu noi cari am dus greutatea zilei și arșița“.

9. Dacă oamenii cari fuseseră tocmiți întâi ar fi fost plătiți întâi, atunci ar fi putut plecā mulțumiți; însă prin aceasta că a plătit întâiu pe cei din urmă, stăpânul de casă dădu loc la invidie spre a vedea el însuși decū în inima vreunuia din lucrători se găsește așa ceva. Omul invidios nu suferă ca altul să fie mai favorizat ca el însuși.

10. Apoi stăpânul de casă spuse unuia care se plângea: „Prietene, nu-ți fac nedreptate; oare nu te-ai învoit cu mine un dinar? Ia ce este al tău și pleacă. Voesc să dau aceluia din urmă ce a ști; oare nu mi-se cade mie să fac ce voiesc cu

ale mele? Sau ochiul tău este rău penrucă eu sunt bun? astfel vor fi cei din urmă întâi, și cei dintâi pe urmă“.

11. Această pildă ne învață că noi nu putem să dobândim viața veșnică prin faptele noastre. Isus ne primește după iubirea pe care o avem în inimile noastre față de El, și nu după cantitatea de lucru pe care am făcut-o, ori după lungimea timpului cât am vorbit despre el. Când va veni Domnul Isus, atunci un copilăș care l-a iubit și l-a servit cu credințioșie, va fi mântuit mai de grabă decât acela, care mulți ani, numai a vorbit despre El.

12. Iubirea lui Dumnezeu venind în inimile noastre, ne ferește de a fi iubitori de noi înșine, sau de a avea sentimente neprietenoase față de aceia cari au unele lucruri mai bune decât le avem noi. Atunci când iubim pe alții așa după cum ne iubim pe noi înșine, ne vom simți fericiți de a vedea și pe alții ia fel de favorizați ca noi, sau chiar mai mult.

Intrebări.

1. Ce obicei eră în zilele când Domnul Isus se găsea pe pământ? In ce chip le dădu Isus o pildă, având ca subiect acest obicei?

2. In pildă, cu ce spuse El că împărăția cerurilor este asemenea? Ce a făcut stăpânul de casă? Ce înfațișă această sumă de bani?

3. Când începură lucrul, oamenii tocmiți de dimineață? Ce s'a mai întâmplat după aceea? Ce arată că ei erau doritori de lucru?

4. Când se mai duse stăpânul casei după lucrători? Ce nu știau aceștia?

5. Aproape de sfârșitul zilei, ce mai făcū din nou stăpânul casei? Ce a vorbit el în târg, cu lucrătorii? De ce nu-i găsise și pe aceștia când stăpânul de casă venise prima dată?

6. Cari oameni singuri, știau exact cât aveau să primească pentru lucrul lor? Prin ce au dovedit ceilalți încredere în stăpânul de casă? Ce credință aveau față de el?

7. Când a venit seara, ce spuse stăpânul către îngrijitorul lui? Cine a primit plata mai întâi?

8. Ce socotiau cei cari fuseseră tocmiți întâiu? Cât primiră, și ce începură să facă ei?

9. Dacă acești oameni ar fi fost plătiți întâi, ce ar fi putut face ei? Prin faptul că au fost plătiți la urmă, ce putea să vadă stăpânul de casă? Ce nu poate să suferă o persoană invidioasă?

10. Ce spuse stăpânul de casă către unul care se plândează că a fost nedreptățit?

11. Ce ne învață această pildă? Când va veni Domnul Isus, cine vor fi primiți de El? Ce valorează mai mult decât cantitatea de fapte făcute?

12. Ce ne va feri de iubirea de noi înșine precum și de sentimente neprietenoase? Ce ne va face să fim fericiți?

Lecțiunea 8 — 20 Februarie 1926.

Isus prevestește din nou moartea Sa; Iacob și Ioan caută întâietate.

Text biblic: Mat. 20, 17—28.

Texte paralele: Marc. 10, 32—45; Luc. 18, 31—34.

De memorizat: „Și care ar voi să fie întâiul între voi, va fi sluga voastră”. Mat. 20, 27.

1. Sosise timpul ca Isus să se reîntorcă la Ierusalim, cetatea cea mare a Evreilor. Pe cale, El luă deoparte, de ceilalți oameni, pe ucenicii Săi, spre a putea vorbi numai cu ei singuri, spre a-i pregăti pentru cele ce aveau să se întâmple. El le spuse: „Iată mergem la Ierusalim, și Fiul omului, Isus, va fi dat mai marilor preoților și cărturarilor, și-L vor osândi la moarte, și-L vor da în mâna păgânilor ca să-L răstignească, dar a treia zi se va scula”.

2. Deși Isus le vorbise așa de lămurit, toți ucenicii nu înțeleseseră rostul cuvintelor Sale. Ei continuau să se mai gândească că Isus va statornici un regal pământesc. Ei își reamintiră de făgăduința Sa, că cei doisprezece vor șede pe tronuri în regatul Său, și gândiau că era foarte aproape timpul când Isus va deveni regele lor.

3. Intr-o zi, mama lui Iacob și Ioan, doi dintre ucenicii Săi, veni la Isus împreună cu fiii săi. El ingenuchează la picioarele lui Isus și i-se închină Lui. Mama își arătă dorința de a cere o favoare pentru fiii săi.

4. „Iar El îi zise: ce voești? Ea îi zise: zi ca să șeadă acești doi fii ai mei unul de-a dreapta și altul de-a stânga Ta, în împărăția Ta. Dar Isus răspunzând zise: nu știți ce cereți”. După aceasta El întrebă pe Iacob și pe Ioan dacă doresc să facă lucrurile pe cari El trebuie să le facă, și să suferă încercările pe cari El le avea de suferit, și să îndure suferințele cari îi vor veni.

5. „Puteți, îi zic ei”. Iacob și Ioan se arătau a fi gata să facă orice le-ar fi fost cu puțință, spre a ajuta pe Isus să câștige un regal pământesc, în cazul că ei ar putea să fie considerați ca oamenii cei mai de seamă din regatul Său.

6. Când Iacob și Ioan spuseră că doresc să suferă pentru Isus, ei nu cunoșteau cât de mult se cere unei asemenea dorinți. Ei nu cunoșteau cât de umili și de dezinteresati ar trebui să fie spre a avea împreună cu ceilalți, un loc în glorioasa împărăție a cerurilor! Dar ei nu se gândiau decât numai la împărăția pământescă.

7. Isus spuse că acești doi ucenici vor lua parte la suferința Sa. El cunoștea că dacă ucenicii vor vorbi despre iubirea cea mare a lui Isus față de ei, atunci acest lucru le va da ocazia să suferă pentru El. Apoi Isus spuse: „A șede de-a dreapta Mea și de-a stânga Mea nu este al Meu a da aceasta, și se va aceluora pentru care s'a gălit loc de către Tatăl Meu”.

8. Toți ucenicii căutau să ia locul cel dintâiu. Fiecare dintre ei doriă să fie cel mai mare. Ceilalți zece se mâniară când auziră că Iacob și Ioan dejă vorbiseră pentru locurile cele mai de cinste din împărăție. Isus îi chemă la sine pe toți, și le arătă lămurit că împărăția Sa se deosebește de împărățiile pământesti. În împărățiile pământesti, prinții și oamenii de seamă slăpănesc asupra oamenilor și silesc pe popor să le servească.

9. Isus spuse: „Nu astfel va fi între voi; ci care ar voi să fie mare între voi, va fi slujitorul vostru; și care ar voi să fie întâiul între voi, va fi sluga voastră”. În chipul acesta vedem că în ochii Domnului Isus, acela care socotește de puțină însemnătate de a face ceva spre binele său dar căruia îi place mai bine să ajute pe alții, el însuș este cel mai iubit și deasemenea este și cel mai mare dintre toți.

10. A stăpâni peste cugetele și sentimentele noastre, a spune cuvinte de iubire drept răspuns la vorbele cele aspre, este cu mult mai plăcut lui Dumnezeu decât de a ne găsi în situația de a stăpâni pe alții. Pentru a putea fi bun și desinteresat față de alții, se cere o adevărată inimă aleasă. Isus este modelul nostru. Vorbind despre Sine însuș, Domnul spuse că Fiul omului nu a venit spre a fi servit, sau a fi înșoiț și slujit de alții, ci dimpotrivă spre a sluji El pe alții și spre a da viețea Sa pentru ei.

Intrebări.

1. Spre ce oraș hotări acum Isus să meargă? Pe cale, ce spuse Isus ucenicilor Săi?

2. Deși Domnul Isus le vorbise așd de lămurit, ce nu putuseră să facă ucenicii? La ce se gândiau mereu și ce își reamintiau? Ce gândiau ei că se va întâmpla în curând?

3. Cine veni într-o zi la Isus și ce doriă ea?

4. Ce o întrebă Domnul? Ce răspunse mama lui Iacob și a lui Ioan? Ce mai spuse Isus? Ce întrebă pe Iacob și Ioan?

5. Ce răspunseră acești frați? Ce erau gata să facă, și pentru ce?

6. Cu toate acestea ce nu cunoșteau acești ucenici? Ce spirit trebuia să dovedească ei, mai înainte ca Isus să le poată da un loc în împărăția cerurilor? La ce regat se gândiau ei?

7. La ce vor lua parte acești doi ucenici, și din ce pricină? Ce spuse Domnul Isus?

8. Ce se siliă să ia fiecare dintre ucenici? De ce s'au mâniat? Ce le arătă lămurit Isus?

9. Ce spuse Domnul că nu va fi între ucenicii Săi? Ce trebuie să facă acel care vrea să fie mai mare? Dintre toți, pe care îl privește Domnul Isus ca fiind mai mare?

10. Prin ce vom dovedi că suntem stăpâni pe noi înșine? Cum va fi o inimă aleasă, față de alții? Pe cine să luăm de model în toate? Ce spuse Domnul Isus despre Sine însuși?

Lecțiunea 9 — 27 Februarie 1926.

Vindecarea unui orb; Isus vizitează pe Zacheu.

Text biblic: Luc. 18, 35—19.

Texte paralele: Marc. 10, 46—52.

De memorizat: „Și curând se dete jos, și-L primi cu bucurie”. Luc. 19, 6.

1. Calea pe care mergea Isus în drumul spre Ierusalim, trecea printr'un oraș numit Ierichon. Acesta eră unul din locurile rezervate de mult pentru preoși, și un mare număr dintre ei locuiau acolo. În această localitate se găseau palmieri precum și grădini atât în interiorul cât și în vecinătatea Ierichonului, formând astfel un frumos orașel.

2. „Și când se apropiă El la Ierichon, ședeă lângă cale un orb cerșind. Și au-

zind gloata întrebă ce să fie aceasta. Și-i spuse că trece Isus Nazareul.

3. „Și el strigă zicând: Isuse Fiul lui David, fie-Ți milă de mine. Și cei cari mergeau înainte îl înfruntau ca să tacă; dar el și mai tare strigă: Fiule al lui David fie-Ți milă de mine.

4. Atunci Isus stând porunci ca să fie adus la dânsul. Și după ce s'a apropiat îl întrebă: Ce vorești să-ți fac? Iar el zise: Doamne, să văd”. Și Isus îi zise: credința ta te-a scăpat. Și îndată văzū, și-i urmă mărind pe Dumnezeu. Și tot poporul văzând dete laudă lui Dumnezeu”.

5. După ce dădu orbului vedere, Isus, întrând trecea prin Ierihon. Și iață un bărbat numit cu numele Zacheu, și el eră un mai mare peste vameși, și eră avut”.

6. Vameșii erau strângători de dări, și ei erau urii de Evrei. Mulți dintre ei erau necinstiți și luau dela popor dări mai mari decât ar fi trebuit, și în chip necinstit o priau o parte din bani pentru ei înșiși. Dacă un vameș eră bogat, se credea că a ajuns în această stare prin înșelătorie.

7. Vameșul acesta bogat auzise despre Isus. Și eră foarte doritor să-L vadă; însă mulțimea de oameni dimprejurul Domnului Isus eră mare, și Zacheu eră un om mic de statură, astfel că aproape îi fu cu neputință să-L vadă. „Și alergând înainte se sui într'un sicomor, ca să-L vadă, pentru că pe acolo aveă să treacă”.

8. „Și Isus când veni în locul acela, uitându-se în sus îl văzū și zise către dânsul: Zacheu, dă-te jos curând, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta”. Cât de surprins trebuie să fi fost Zacheu văzând pe Domnul Isus că se oprește și privește în sus și roștește numele său, când el, Zacheu, ședeă între ramurile pomului! Și curând se dete jos, și primi pe Isus cu bucurie”.

9. Mulțimea se opri și Zacheu se cobori spre a arătă drumul spre casa sa. Oamenii începură să murmure contra lui Isus, zicând că „a intrat să poposească la un păcătos”. Atunci Zacheu stătū înaintea oamenilor și zise: „Iată jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor, și dacă am năpăstuit pe vreunul cu ceva, dau înapoi împătrit”.

10. Acestea arală că Zacheu eră doritor să îndrepte toate relele pe cari le făcuse. A despăgubi „împătrit” înseamnă că el vrea să dea fiecăru om de patru ori suma pe care i-a luat-o prin înșelătorie. Atunci Isus spuse lui Zacheu că mântuirea a venit la el în ziua aceea.

11. Când tânărul conducător bogat se depărtase de Isus, ucenicii se mirau că

sus spuse: „Cât de greu este a intra în împărăția lui Dumnezeu, pentru aceia cari se încred în avuții“. Acum ei vedeau un om foarte bogat care dăruiește jumătate din averea sa pentru săraci, și care îndreptează orice stricase în viața sa de până atunci. În chipul acesta ei putură să vadă cum Spiritul lui Dumnezeu poate să schimbe inima unui om bogat și cum poate să-l facă umilit și doritor de a urmă pe blândul și umilitul Isus.

Intrebări.

1. Ce oraș se află pe drumul pe care Isus mergea spre Ierusalim? Pentru cine fusese rezervat acest loc, încă mai dinainte? Ce făcă ca acest oraș să fie frumos?

2. Cine ședea lângă cale în apropiere de Ierichon? Ce întrebă acest om orb și ce i se răspunse?

3. Ce strigă el? Ce îl opriau mulți să facă? Cum dovedî orbul dorința sa cea mare?

4. Ce făcū Isus auzind vocea orbului, și ce porunci El? Care a fost convorbirea dintre Domnul Isus și acel orb?

5. Unde merse după aceea Isus? Ce vameș trăia în Ierichon?

6. Ce știi despre vameși? Ce se credea despre un vameș bogat?

7. Despre cine auzise Zacheu? Din ce pricină nu putea să vadă pe Domnul? Dar cum înlătură această greutate?

8. Ce făcū Isus, când veni la pomul unde era Zacheu? Ce se grăbi Zacheu să facă, când îi vorbi Domnul?

9. Ce ziseră oamenii din pricină că se oprise în casa lui Zacheu? Ce spuse Zacheu?

10. Ce dovedise Zacheu că era doritor să facă? Ce înseamnă a despăgubi împătrit? Ce spuse Domnul?

11. Ce spuse Isus ucenicilor Săi, când tânărul bogat se îndepărtase de El? Ce văzură ei acum, că face un om bogat? Care lucru face ca acești doi oameni să se deosebească?

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul acestui număr Lei 12.—Abon. pe un an Lei 60.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

Tip. „Cuvântul Evangheliei“. 426—2000—.

CURIERUL

Aducem la cunoștința celor interesați că începând dela 1 Ianuarie 1926 sediul Conferinței Muntenia se află în București Str. Popa-Tatu No. 38. Cassieria se află la vechea adresă. Pentru a evita întârzieri membrii Conferinței Muntenia sunt rugați să se adreseze la această nouă adresă.

Comit. Uniunii.

În urma deciziei Comitetului Uniunii, atât Uniunea cât și Conferințele vor avea câte o singură persoană ca Secretar pentru Școala Sabatului, Misiunea Internă și Tineret. Secretari pentru aceste ramuri sunt: D. Florea la Uniune; P. Păunescu, în Conf. Muntenia; L. Bălan, Conf. Moldova; I. Reit, Conf. Transilvania și C. Tolici, în Conf. Banat. Corespondența privitoare la ramurile amintite se va adresa deci la secretarul respectiv.

Comit. Uniunii.

Într-o scrisoare primită acum dela Frațele Paulini, care e la Ședința de iarnă a Comitetului Diviziunii, d-sa scrie: „Astăzi ne aflăm în plină activitate. Începutul a fost foarte solemn. Ședințele se țin după dorința inimii mele, în atmosfera cea mai armonioasă... Rugăciunile de dimineață însoțite de mărturisiri solene sunt însoțite de binecuvântare. Prima temă asupra căreia s'a discutat a fost: „Cum putem reveni la smerenia bisericii creștine primitive“. E de dorit să revenim la iubirea cea dintâi și la metodele de lucru de cari s'au servit primii apostoli“.

Conferința Generală din 1926.

Adunarea generală a Conferinței Generale va avea loc anul acesta dela 27 Mai la 14 Iunie. De obicei la această adunare însemnată se publică un Buletin în fiecare zi, cu dări de seamă asupra celor discutate la diferite ședințe. Anul acesta se va publica întreg raportul adunării în cursul lunilor Iunie, Iulie și August în Revista Comunității, „Review and Herald”. Direcțiunea Revistei ne face cunoscut, că consimte să servească abonamente pe trei luni cuprinzând numerile amintite, pe preț de UN DOLAR (după cursul zilei).

Credem că toți frașii și toate surorile cari înțeleg limba engleză se vor grăbi să se folosească de această ocaziune, și-i rugăm să facă acest abonament înainte de 1 Aprilie 1926.

Abonamentele se pot face prin Casa de Editură.

Pentru aceia cari nu cetesc limba engleză „Curierul Misionar” se va strădui să dea cât mai bune informațiuni dela această adunare pentru reușita căreia cu toții să ne rugăm.

„Straja Dimineții” din anul acesta în cele 64 de pagini ale sale cuprinde multe lucruri cari îl fac de folos atât pentru noi, membri ai Comunității, cât și pentru prietenii, rudele și amicii noștri, cărorora dorim să le facem un cadou cu adevărat bun, plăcut, folositor și estin.

Coperta are un clișeu atrăgător. Formatul este pe măsura buzunarului.

Cerește-l cu grabire. Comenzile se efectuează respectându-se înfățătatea celor ce le-au cerut mai din vreme.

Pentru traducere, s'a dat acum în lucrare „Timpul nostru în lumina profesiilor” scrisă de Fr. W. A. Spicer, Președintele Conferinței Generale. Cartea aceasta a avut un frumos efect în alte câmpuri. Bogăția clișeeleor, argumentația luminată întovărășită de atotcuprinzătoarea putere a adevărilor divine îi va asigura, credem, un loc de frunte și în lucrul nostru.

Despre „Cartea de Imnuri” cu note, ne rezervăm noutatea pentru numărul viitor.

Necrolog.

Fratele Andrei Cerneff din comuna Doimușlar, jud. Durostor, secretar al comunității locale, după o scurtă suferință a adormit în Domnul înconjurat de membrii familiei sale, în ziua de Vineri 11 Decembrie 1925. La înmormântare au asistat oameni în mare mulțime. Sutelor de persoane prezente li s'a vestit cu această ocazie Cuvântul Domnului. Inimile multora au fost mișcate cu această ocazie și mai târziu am fost vizitați de oameni doritori de a pătrunde mai bine taina mântuirii.

Prin viață și prin moarte numele Domnului este mărit. Aceasta a fost și credința Fratelui iubit pe care l-am condus la patul odihnei. Avem deplina convingere că-l vom întâlni în pământul celor drepi.

Gr. Dașoveanu.
